AM FOST LA PORȚILE CERULUI ȘI ALE IADULUI

Mărturia dată de Gloria Polo

AM FOST LA PORȚILE CERULUI ȘI ALE IADULUI

Mărturia dată de Gloria Polo, medic dentist,
într-o biserică din Caracas, Venezuela,
în data de 5 mai 2005.

A fost înregistrată, apoi tradusă în diferite limbi.
Traducerea noastră s-a făcut din limba italiană.

Declarație

După abrogarea canoanelor 1399 și 2318 din Codul de drept Canonic de către Papa Paul al VI-lea în AAS 58 (1966) 118, scrierile privind aparițiii noi, manifestări, miracole, ecc., pot fi difuzate și citite de credincioși, chiar și fără autorizarea eclezială expresă dată tipăririi, cu respectarea moralei creștine generale.

În acord cu Decretul dat de Papa Urban VIII, declarăm că faptelor povestite nu li se acordă **oficial** *nici o valoare supranaturală până când Autoritatea Eclesială nu-și va pronunța judecata sa.*

Prin publicarea acestei mărturii, nu se dorește a anticipa în vreun fel hotărârea definitivă a Bisericii, ci ne vom supune pe deplin hotărârii sale oficiale.

Din prefața la Ediția în limba portugheză

Prezentare

"Această mărturie a Gloriei Polo a ajuns în mâinile mele printr-o persoană care îmi este bun prieten. Când am citit-o, am simțit datoria de a o publica: realitățile de credință care sunt relatate aici, îmi erau deja cunoscute. Dar conștiința îmi spunea că ele trebuie să ajungă la cât mai multe persoane, ***mai ales la tineri****, de aceea am cerut Gloriei Polo autorizația de a publica această experiență a ei.*

Așadar, broșura pe care o citești nu conține nimic în plus și numic în minus față de ceea ce poți găsi în Sfânta Scriptură, dar în zilele noastre, când mulți nu reușesc să accepte adevărul de după-moarte, Dumnezeu face ca cineva să experimenteze, să trăiască pe viu aceste realități din viața viitoare, despre care ne vorbește Biblia. Acest "cineva" este Gloria Polo care, întorcându-se în această viață, devine ca un far ce aruncă lumină asupra unor realități care ne privesc pe toți.

Sper ca această mărturie a Gloriei Polo să te poată ajuta și pe tine în căutarea Adevărului. Această broșură vrea pur și simplu ***să-ți vorbească despre o realitate vie căreia nu-i dai atenție,*** *deși s-ar putea s-o cunoști măcar în parte, dacă citești sau asculți în Biserică fragmente din Biblie.*

Padre Macedo SCJ

Introducere

Dacă cineva are îndoieli, sau gândește că Dumnezeu nu există, că viața de Dincolo e o poveste de film, sau că o dată cu moartea totul se sfârșește, să aibă curajul de a citi această mărturie, de la început până la sfârșit. S-ar putea ca opinia lui, chiar și cea mai sceptică, să se schimbe...

Este vorba de un fapt întâmplat în mod real, Gloria Polo fiind o femeie care "a murit", a trecut în viața de dincolo, și i s-a îngăduit să se întoarcă pentru a da mărturia sa atâtor increduli. Dumnezeu ne dă multe dovezi, dar noi negăm existența Lui, sau a vieții de Dincolo.

Dr. Gloria Polo trăiește și acum în Columbia, și continuă să-și exercite profesia de medic stomatolog pe care o exercita și înainte de accident. A rămas cu cicatrici enorme, dar duce o viață normală; diferența este că acum este o femeie cu multă credință! Călătorește mult pentru a da mărturia sa miilor de persoane care vin să o asculte, împlinind astfel misiunea pe care i-a încredințat-o Dumnezeu (are autorizația Bisericii pentru aceasta).

MĂRTURIA GLORIEI POLO

Bună ziua, fraților.

E minunat pentru mine să fiu aici pentru a vă vorbi despre extraordinarul dar pe care mi l-a făcut Dumnezeu.

Ceea ce vreau să vă povestesc, **mi s-a întâmplat în ziua de 5 mai 1995**, la Universitatea Națională din Bogota, începând de la orele 16^{30}.

Sunt dentistă. Împreună cu vărul meu de 23 de ani, și el tot dentist, studiam pentru examenul de specializare. În acea zi de vineri, în jurul orei 16^{30}, mergeam împreună cu soțul meu, spre facultatea de Stomatologie pentru a căuta câteva cărți de care aveam nevoie. Soțul meu, având o pelerină de ploaie, mergea pe lângă zidul Bibliotecii Generale, iar vărul meu și cu mine, ne adăposteam sub o umbrelă și ne amuzam sărind peste băltoace. La un moment dat ne-a lovit un fulger care ne-a lăsat carbonizați.

Vărul meu a murit pe loc; fulgerul a intrat arzându-l complet pe dinăuntru, dar lăsându-l intact la exterior. El a făcut un stop cardiac și nu a răspuns la tentativele de reanimare făcute de medici. Deși tânăr, era un băiat foarte credincios și avea o mare devoțiune pentru Pruncușorul Isus.

Cât despre mine, fulgerul mi-a intrat prin braț, arzând în mod înspăimântător tot trupul, atât pe afară, cât și pe dinăuntru; practic, mi-a dispărut carnea, până și sânii, mai ales cel stâng în locul căruia a rămas o gaură. Mi-a ars carnea de pe coaste, de pe burtă, de pe pulpe, mi-a carbonizat ficatul, mi-a ars grav rinichii, plămânii, ovarele... și a ieșit prin piciorul drept.

Am rămas în stop cardiac, practic fără viață, cu trupul tresăltând din cauza electricității încă prezentă în acel loc.

Acest trup pe care voi îl vedeți aici, acum, **acest trup reconstruit**, e rodul Milostivirii Domnului nostru.

Lumea cealaltă

Dar aceasta este numai partea fizică... Partea frumoasă este că, în timp ce trupul meu rămânea acolo, carbonizat, într-o clipă m-am aflat într-un tunel plin de lumină, o lumină minunată, care mă făcea să simt o bucurie, o pace, o fericire ce nu pot descrie în cuvinte. A fost un adevărat extaz. Priveam spre capătul tunelului unde se vedea o Lumină albă, ca un Soare, o Lumină minunată... Spun *albă* pentru a vă spune o culoare, dar de fapt sunt culori care nu se pot compara cu cele existente pe pământ. Era o Lumină uimitoare; simțeam că din ea izvorăște pacea, iubirea, lumina...

În timp ce urcam prin acest tunel spre lumină, mi-am zis: "Pe naiba, **sunt moartă!**"

Atunci m-am gândit la copilașii mei și am suspinat: "Vai, Dumnezeul meu, copilașii mei! Ce vor spune ei? Această mamă așa de ocupată, care nu avea niciodată timp pentru ei..." De fapt plecam aproape în fiecare dimineață devreme și mă întorceam puțin înainte de 11 noaptea.

Atunci am văzut realitatea vieții mele și m-am simțit foarte tristă. Ieșeam din casă gata să cuceresc lumea, dar cu ce preț!... Neglijându-mi casa și copilașii...

În acea clipă de gol pentru absența copiilor mei, fără să mai îmi simt trupul și nici dimensiunea timpului sau spațiului, privii și văzui toate persoanele din viața mea, în același moment, toate persoanele, cele vii și cele moarte. Am putut să-mi îmbrățișez străbunicii, bunicii, părinții (care erau morți)...pe toți! A fost un moment de plinătate minunat. Am înțeles că fusesem înșelată cu povestea reîncarnării...Îmi spuseseră că bunica mea se reîncarnase și pentru că informația m-ar fi costat prea mulți bani, nu mai continuasem ca să aflu în ce anume se reîncarnase...Știți, eu apăram teoria reîncarnării... Și aici, tocmai îmi îmbrățișasem străbunicii, bunicii... I-am îmbrățișat bine și am putut face aceasta cu toate persoanele pe care le cunosc, vii sau moarte. Și totul într-o clipă. De fapt nu-mi dădeam seama de trecerea timpului în acel moment atât de minunat. Când am îmbrățișat-o pe fetița mea de 9 ani, ea a simțit și s-a înspăimântat. Căci puteam să-i îmbrățișez și pe cei vii (numai că în mod normal nu simțim această îmbrățișare).

Și apoi acum, când nu mai aveam trup, era uimitor să văd persoanele într-un mod cu totul nou. Mai înainte nu știam decât să critic: una era grasă, alta slabă, alta urâtă, alta neelegantă...etc. Și când vorbeam despre alții trebuia mereu să critic. Acum, nu: vedeam persoanele din interior și cât era de frumos! În timp ce le îmbrățișam, vedeam gândurile lor, le vedeam sentimentele...

Așa continuam să avansez, plină de pace, de fericire; și cu cât suiam, cu atât simțeam că voi vedea lucruri și mai frumoase. De fapt am văzut în depărtare un lac minunat, înconjurat de pomi frumoși, minunați... Și flori foarte frumoase, de toate culorile, cu un parfum delicios, diferite de cele de pe pământ... Totul era foarte frumos în acea grădină minunată. Nu există cuvinte ca să o descriu, totul era iubire. Totul e atât de diferit față de ceea ce știm noi aici, jos. Nu există pe lume culori asemănătoare, acolo totul e minunat!

În fața erau doi arbori, de o parte și de alta, care păreau să marcheze o intrare. Atunci l-am văzut pe vărul meu intrând în acea grădină minunată.

...Dar eu știam, *simțeam că nu trebuia, că nu puteam* intra **acolo...**

Prima întoarcere

Chiar în acea clipă am auzit vocea soțului meu. Se văita și plângea strigând: "Gloria!!! Gloria! Te rog, nu mă lăsa! Privește la copilașii tăi, au nevoie de tine! Gloria! Vino înapoi! Vino înapoi! Nu fii lașă! Întoarce-te!"

Auzeam totul și l-am văzut plângând cu multă durere.

Vai de mine, în acel moment Domnul îmi îngădui să mă întorc... Dar eu nu voiam să mă întorc! Acea pace, acea bucurie de care eram învăluită, mă fascinau! Dar încet, încet, am început să cobor spre trupul meu pe care l-am găsit fără viață. L-am văzut nemișcat pe o targă la infirmeria Universității Naționale. Am văzut medicii care dădeau impulsuri electrice inimii mele pentru a o scoate din stopul cardiac. Eu și vărul meu rămăsesem mai mult de două ore întinși pe pământ pentru că din trupurile noastre ieșeau descărcări electrice și nu puteau fi atinse. Numai când electricitatea s-a descărcat complet au putut să ne dea ajutor. Atunci au început încercările de reanimare asupra mea.

Am privit, am pus picioarele sufletului meu pe trup (și sufletul are formă umană), capul meu făcu o scânteie, și am intrat cu violență, căci trupul părea că mă aspiră înăuntru. Intrând, am simțit o mare durere; ieșeau scântei din toate părțile, iar eu mă simțeam încastrată în ceva foarte mic (trupul meu). Era ca și cum trupul meu pe care-l vedeți, cu această statură a sa, intrase pe neașteptate într-un costum de copil, dar din fier. Era o suferință îngrozitoare, simțeam durerea intensă a cărnii mele arse, întregul trup ars îmi provoca o durere indescriptibilă, mă ardea și ieșeau vapori din el... Am auzit medicii strigând: "Își revine! Își revine!"

Ei erau fericiți, dar suferința mea era îngrozitoare! Picioarele erau înspăimântător de negre, trupul și brațele rămăseseră cu carne vie! Problema picioarelor era cea mai complicată, se avea în vedere posibilitatea amputării.

Pentru mine, aceasta era o durere teribilă: vanitatea unei femei mondene, întreprinzătoare, intelectuale, studentă... Sclava trupului, a frumuseții, a modei, dedicam 4 ore pe zi exercițiilor aerobice; devenită sclavă pentru a avea un corp frumos, acceptam tot ceea ce mi se spunea să fac: masaje, diete, injecții... Aceasta era viața mea: o rutină de sclavaj pentru a avea un trup frumos! Spuneam mereu: dacă am un sân frumos, e pentru a-l arăta; de ce să-l ascund? La fel spuneam despre picioare, pentru că știam că am niște picioare spectaculare... Dar într-o clipă, am văzut cu groază cum întreaga mea viață fusese o continuă și inutilă grijă pentru corp...Aceasta fusese centrul vieții mele: *dragostea pentru trup*.Și acum, ce-mi mai rămăsese? În locul sânilor, două găuri; piciorele descărnate, negre ca cărbunele.
Observați: părțile trupului pe care le îngrijeam și le stimam cel mai mult au fost cele care au rămas complet arse și fără carne.

La spital

M-au dus la Spitalul de Ajutor Social unde m-au operat imediat și au început să extirpe țesuturile arse. În timp ce mă anesteziau, am ieșit din nou din trup preocupată de problema picioarelor mele când deodată, surveni un moment îngrozitor...!

Dar mai înainte, trebuie **să vă explic ceva**, fraților: eu eram o catolică "dietetică", adică relația mea cu Dumnezeu se restrângea la o Liturghie de 30 de minute Duminica și atât! Mergeam la Litughie* acolo unde preotul vorbea cel mai puțin, pentru că mă plictiseam! Acei preoți care vorbeau mult, mă enervau. Aceasta era relația mea cu Dumnezeu!! De aceea toate curentele din lume mă fascinau: îmi lipsea protecția rugăciunii făcute cu credință, mai ales în timpul Liturghiei.

Într-o zi, când studiam pentru specializare, am auzit un preot care spunea că nu există iad și nici diavoli. Era exact ce voiam eu să aud spunându-se! Imediat m-am gândit: "dacă nu există diavoli și nici iad, atunci mergem cu toții în Cer. Deci, de ce aveam să ne temem?!"

Ceea ce mă întristează mai mult acum și vă mărturisesc cu rușine, e că singura legătură care mă mai ținea de Biserică era frica de diavol. Când am auzit că iadul nu există, mi-am spus imediat: "minunat, dacă toți mergem în Cer, nu contează ceea ce suntem sau ceea ce facem!" Aceasta a determinat îndepărtarea mea totală de Domnul. M-am îndepărtat de Biserică și am început să o vorbesc de rău, să bârfesc, etc... Nu-mi mai era frică de păcat și am început să spun tuturor că nu există diavoli, că sunt o invenție a preoților, că e o manipulare din partea Bisericii și, în sfârșit, am ajuns să afirm în fața colegilor mei de la Universitate că Dumnezeu nu există, că eram un produs al evoluției, etc, etc, reușind să influiențez pe mulți...

Acum să ne întoarcem în sala de operație, în acel moment îngrozitor: ce spaimă oribilă: vedeam în sfârșit că **diavolii există** și că <u>ei veneau să mă caute tocmai pe mine</u>! Veneau să-mi ceară socoteala, ca să spun așa, pentru că acceptasem oferta lor de păcat. Și aceste oferte nu sunt gratuite! Se plătesc!! Păcatele mele aveau consecințele lor...

Deci, în acel moment, am văzut ieșind din pereții sălii de operații o mulțime de persoane, aparent obișnuite, normale, dar cu o privire plină de ură diabolică, înspăimântătoare, care a făcut să tremure sufletul meu. Am înțeles imediat că era vorba despre demoni. Aveam în mine un fel de cunoștință specială: am înțeles că fiecăruia dintre ei **îi datoram câte ceva**, că păcatul nu e gratuit, și că principala minciună a diavolului este aceea de a spune că **nu există**: aceasta este <u>cea mai bună strategie a sa</u> pentru a putea

***Nota tr.** Dar cel puțin mergea... Astăzi unora li se pare greu și chiar inutil să meargă la Liturghie în fiecare duminică...

lucra nestingherit cu noi. Mi-am dat seama că da, existau, și că tocmai veniseră să mă caute, ca să-mi ceară socoteala. Imaginați-vă spaima și teroarea prin care am trecut!

Mintea mea științifică, intelectuală, nu-mi mai era de nici un folos. Mă învârteam prin cameră, încercând să mă ascund. Am vrut să reintru în trup, dar acesta nu mă primea și spaima mea era îngrozitoare! Am încercat să fug cu orice preț și nu știu cum am traversat peretele sălii de operație sperând să mă ascund undeva în spital, dar când am trecut prin zid, am făcut un salt în gol. M-am trezit într-un tunel ce cobora... La început era puțină lumină, și pe pereți am văzut ca un fel de galerii laterale în care se aflau mulți oameni: tineri, bătrâni, bărbați, femei, care plângeau sau urlau îngrozitor și scrâșneau din dinți... Iar eu, tot mai îngrozită, continuam să cobor încercând să ies de acolo, în timp ce lumina se pierdea din ce în ce mai mult. Am început să rătăcesc prin acel tunel într-un întuneric de nedescris, care nu se poate compara cu nimic de pe pământ. Acel întuneric generează durere, groază, rușine și miroase oribil. E un întuneric viu, da, viu. Acolo nimic nu e mort sau nemișcat.

La sfârșitul coborârii mele, am ajuns într-un loc plan. Eram disperată, cu o voință de fier să ies de acolo, dar care acum nu-mi servea la nimic. Acolo eram și probabil că acolo aveam să rămân! Am văzut pământul deschizându-se ca o gură enormă: era viu! Viu!! Mi-am simțit ființa goală, impresionant de goală, și sub mine un abis incredibil de înspăimântător, oribil; iar ceea ce te îngheța de spaimă, era faptul că de aici nu se mai simțea nici măcar un pic din Iubirea lui Dumnezeu, nici măcar o picătură cât de mică de speranță. Acea prăpastie avea ceva care mă trăgea înăuntru. Eu strigam ca o nebună, terorizată, simțind cu groază că nu voi putea evita acea coborâre și că voi aluneca iremediabil înăuntru... Știam că, odată intrată, nu voi rămâne acolo, ci voi continua să cobor, fără să mai pot urca vreodată. Aceasta era **moartea spirituală a sufletului meu**.

Moartea spirituală a sufletului: eram iremediabil pierdută pentru totdeauna. Dar în acest moment de groază atât de mare, tocmai când era gata să cad, Sfântul Arhanghel Mihail m-a prins de picioare... Trupul meu apucase să intre în abis, dar picioarele rămăseseră prinse afară... A fost un moment îngrozitor de dureros. Când am intrat acolo, lumina care mai rămăsese în spiritul meu i-a înfuriat pe demoni; toate ființele acelea oribile care locuiesc acolo s-au repezit spre mine. Erau ca niște larve, ca niște lipitori care încercau să astupe lumina. Imaginați-vă groaza mea văzându-mă acoperită de asemenea orori... Strigam ca o nebună; acele lipitori mă ardeau! Fraților, acolo este un întuneric viu, este o ură care te arde, te devorează, te lasă gol. Nu există cuvinte care să descrie acea oroare!

Sufletele din Purgator

Imaginați-vă că eu, care ajunsesem să mă declar atee, acolo am început să strig: "Suflete din Purgator! Vă rog, trageți-mă afară de aici! Vă implor, ajutați-mă!!"

În timp ce strigam, am auzit plângând mii și mii de persoane, mai ales tinere... Da, mai ales tinere, care suferă foarte, foarte mult. Am înțeles că acolo, în acel loc îngrozitor, plin de ură și de suferință, cu plânsete și urlete care ar umple pe oricine de compasiune și pe care nu le voi putea uita niciodată... (iată, au trecut 10 ani de atunci și încă plâng și sufăr când îmi amintesc suferința acelor persoane)... Spuneam că am înțeles că acolo se găseau acele persoane care, într-un act de disperare, se sinuciseseră... Acum stau în acel loc oribil, cu acele ființe îngrozitoare alături de ele, înconjurate de demonii care le chinuiesc. Dar cel mai crud dintre aceste chinuri este absența lui Dumnezeu, căci acolo nu se simte Dumnezeu. Am înțeles că aceia care și-au luat singuri viața, trebuie să rămână acolo, în acele chinuri, până când pe pământ se vor scurge toți acei ani pe care ar fi trebuit să-i trăiască; pentru că toți aceia care se sinucid, ies din Ordinea Divină.

Acele sărmane persoane, mai ales mulți, mulți tineri, plâng și suferă foarte mult... Dacă omul ar cunoaște suferințele care îl așteaptă, niciodată nu ar lua hotărârea să-și ia viața!

Și mai este un chin foarte mare acolo: acela de a vedea părinții și rudele, sau pe cei apropiați, care sunt vii, plângând și suferind învinovățindu-se pentru cele întâmplate: *mai bine l-aș fi pedepsit; sau dacă nu l-aș fi pedepsit...; dacă i-aș fi spus cutare lucru... sau dacă nu i-aș fi spus... dacă nu l-aș fi certat*, etc. Aceste remușcări sunt un adevărat infern pentru cei rămași în viață și diavolii se folosesc de ele pentru a mări chinurile celor din Purgator, arătându-le aceste scene: "Privește cum plânge mama ta, cum suferă, cum plânge tatăl tău, cât sunt de disperați, cum se învinuiesc unul pe altul, privește la toată suferința pe care le-ai produs-o. Privește cum se revoltă împotriva lui Dumnezeu... Toate acestea din vina ta!"

Ceea ce este mai necesar pentru aceste suflete, este ca cei rămași aici să înceapă un drum de convertire, să-și schimbe viața, să facă opere de caritate, să viziteze bolnavi... Și mai ales **să ofere Liturghii pentru acel suflet decedat.** Acele suflete beneficiază enorm de toate acestea. Căci sufletele care se află în Purgator, nu pot face nimic pentru ele însele. Nimic! Dar **Dumnezeu poate, prin Liturghie.** Și noi putem să le ajutăm în acest fel.

Am înțeles deci, că acele sărmane suflete nu puteau să mă ajute și în acea suferință, în acel chin, am început din nou să strig: "Dar aici e o greșeală! Eu sunt o sfântă! N-am furat! N-am ucis! N-am făcut rău nimănui! Ba chiar înainte de a da faliment, importam materiale scumpe din Elveția și reparam

dinții chiar și acelora care nu erau în stare să plătească costul lor... Făceam daruri săracilor... Ce să caut eu aici?!"

Îmi revendicam drepturile! Eu care fusesem *atât de bună*, care ar fi trebuit să merg direct în Cer, ce căutam aici?! Mă duceam în fiecare duminică la Liturghie, cu toate că mă consideram atee și nu dădeam atenție celor spuse de preot, dar nu lipseam... Dacă lipsisem în toată viața mea în 5 duminici, era mult. Deci, ce să caut eu acolo?! "Scoateți-mă afară de aici! Trageți-mă afară!" continuam să strig îngrozită, cu acele ființe lipite de mine. "Eu sunt catolică! Sunt catolică! Vă rog, scoateți-mă afară de aici!"

Mi-am văzut părinții

Când am strigat că *sunt catolică*, am văzut o mică lumină: și imaginați-vă că o lumină, oricât de mică, în acel întuneric, e cel mai frumos cadou pe care îl poți primi. Atunci am văzut ca niște paliere pe pereții acelei prăpăstii deschisă în fața mea și pe una dintre ele l-am văzut pe tatăl meu (care murise cu 5 ani în urmă). Avea puțină lumină. Mult mai sus am văzut-o pe mama, învăluită în mai multă lumină și în poziție de rugăciune. Când i-am văzut, m-a cuprins o mare bucurie și am început să strig: "Tată! Mamă! Veniți să mă luați! Scoateți-mă de aici! Tata, mama, vă implor, scoateți-mă de aici!" Când se întâmplau toate acestea, trupul meu se afla în comă profundă: eram în agonie, legată prin tuburi de tot felul de aparate. Aerul nu mai intra în plămânii mei, rinichii nu funcționau... Dacă mă lăsaseră încă legată de aparate era numai datorită insistențelor surorii mele, care este medic, și care stătea permanent lângă mine. Ceilalți medici încercaseră să o convingă că nu era cazul să se mai încăpățâneze, că era mai bine să mă lase să mor în liniște, căci mă aflam deja în agonie. Dar sora mea insistase atât de mult, încât ei au cedat...

Vedeți ce situație?

Eu apărasem **eutanasia**, dreptul de a muri *cu demnitate* !! Iar acum aș fi făcut orice ca să mă pot întoarce la viață!

Medicii nu lăsau pe nimeni să intre acolo unde mă aflam eu, în afară de sora mea. Când sufletul meu, care se afla **dincolo**, i-a văzut pe părinții mei, sora mea m-a auzit strigându-le clar să vină să mă ia... Atunci sora mea s-a speriat foarte tare și a început să strige: "O, e clar că e moartă surioara mea! Tatăl și mama mea au venit să o ia... Plecați, n-o luați! Du-te, mamă, te rog! Du-te, tată, te rog! Plecați, n-o luați!... Are copii mici... Plecați, n-o luați, n-o luați!!!..."

Personalul venit în grabă a trebuit s-o scoată cu forța afară; credeau că delirează, că e în stare de șoc. Și nu era de mirare, cu cele întâmplate: moartea vărului meu, scoaterea cadavrului lui de la morgă, sora care ba

murea, ba nu murea, care nu va depăși 24 de ore după părerea medicilor... Erau trei zile de când trecea prin chinurile astea aproape fără să doarmă. Deci nu era de mirare că o credeau pradă unor halucinații.

Cât despre mine, nu vă puteți imagina cât m-am bucurat văzându-mi părinții; în situația îngrozitoare în care mă aflam... Dar când au privit spre mine, am văzut pe fețele lor o durere nesfârșită... Tatăl meu a început să plângă și să strige: " Fiica mea! Oh, nu! Dumnezeul meu, fiica mea nu!... Dumnezeul meu, fetița mea, nu!!.."

Mama mea se ruga și când a întors privirea spre mine, am văzut durerea din ochii ei, dar în același timp fața ei radia de pace. În loc să plângă, și-a înălțat ochii, apoi a privit din nou spre mine. Am înțeles cu groază că ei nu mă puteau scoate afară de acolo. Aceasta mări suferința mea, văzându-i acolo, împărtășind suferința mea, dar fără să poată face nimic pentru mine!

Am înțeles că erau acolo și pentru a da socoteală pentru educația pe care mi-o dăduseră. Ei erau tutorii cărora li se încredințase misiunea de a gestiona talentele pe care Dumnezeu mi le dăduse. Cu viața și mărturia lor, ar fi trebuit <u>să mă apere de atacurile satanei</u>. Și ar fi trebuit să alimenteze Harurile pe care Dumnezeu mi le dăruise la Botez. Toți părinții sunt păzitorii talentelor pe care Dumnezeu le dă fiilor lor.

Când am văzut suferința lor, mai ales pe cea a tatălui meu, am urlat din nou, cu disperare: "Scoateți-mă de aici! Eu nu am de ce să stau aici, pentru că sunt catolică! *Eu sunt catolică!* Trageți-mă afară de aici!!"

Judecata mea

Când am urlat din nou că *sunt catolică*, am auzit o Voce dulce, extrem de dulce, care a umplut totul de pace și iubire și a făcut să tresalte sufletul meu. Acele ființe oribile care stăteau lipite de mine, s-au prosternat imediat în adorație și au cerut permisiunea să se retragă, căci nu rezistau la dulceața acelei Voci; atunci s-a deschis ceva, ca un fel de gură, jos, și ele au fugit îngrozite. Imaginați-vă ce am simțit când am văzut acele ființe oribile, acei demoni prosternați acolo... Numai la auzul Vocii Domnului, cu tot orgoliul satanei, s-au aruncat în genunchi!

Apoi am văzut-o pe Sfânta Fecioară, prosternată la Elevație, când preotul Îl ridică pe Domnul Nostru în Ostie, în timpul Liturghiei care se celebra pentru sufletul vărului meu. Sfânta Fecioară se ruga și pentru mine! Îngenunchiată la picioarele Domnului nostru, aduna toate rugăciunile care se făceau pentru mine și I le încredința.

Știți, în momentul Elevației, când preotul înalță Ostia, **Prezența lui Isus se simte, toți îngenunchiază, până și diavolii!** ... Iar eu, care mergeam la Liturghie fără un minimum de respect, fără atenție, cu gumă de mestecat în

gură, uneori trimițând mesaje pe telefon, preocupată de tot felul de gânduri banale!... Și apoi mai aveam curajul să mă plâng, plină de mândrie, că Dumnezeu nu mă asculta când îi ceream ceva!!

Am văzut-o pe Sfânta Fecioară, înclinată în mod grațios la picioarele Domnului Nostru, rugându-se pentru mine, în adorație, în fața Lui... Iar eu, păcătoasa, în josnicia mea, o tratam fără pic de respect, și mai ziceam că eram *bună*... Mizerabila de mine! Bună, renegând și vorbind de rău pe Domnul!

***

Acea Voce atât de minunată îmi spuse: "Foarte bine, dacă tu ești catolică, spune-mi care sunt **Poruncile** din Legea lui Dumnezeu".

...Gândiți-vă cât m-am speriat; la acea întrebare chiar că nu mă așteptam! Știam doar că erau 10 și... nimic mai mult!

"Acum, cum să mai scap?" mă gândeam nenorocită. Mi-am amintit că mama mea spunea că prima poruncă era Iubirea, ne vorbea mereu de ea...*Iubirea de Dumnezeu și iubirea de aproapele*. În sfârșit, discursurile mamei mele îmi serveau la ceva, mi-am spus. M-am hotărât să dau acest răspuns sperând să ajungă. Speram să scap așa cum făcusem de atâtea ori în viață: întotdeauna reușisem să am un răspuns pregătit, să mă justific și să mă apăr total, încât nimeni nu descoperea ceea ce nu știam. Acum speram să scap în același mod și am început să spun: "Prima poruncă este să-L iubesc pe Dumnezeu mai presus de orice... și pe aproapele ca pe mine însumi".

"Foarte bine; îmi spuse - și tu ai făcut-o? Ai iubit?"

Cu totul încurcată, am răspuns: "Eu... da! Da, eu...da!"

Dar acea Voce minunată spuse: "**NU!!!**"

Vă asigur că atunci când mi-a spus: "NU", am simțit lovitura trăsnetului.De fapt, atunci nu simțisem din ce parte m-a lovit... Dar când am auzit acel "NU!", am simțit toată durerea produsă de fulger... M-am simțit dezgolită, au căzut toate măștile mele și am rămas descoperită.

Acea Voce suavă continua să-mi vorbească: "NU!!! Tu nu L-ai iubit pe Domnul tău mai presus de orice, și cu atât mai puțin l-ai iubit pe aproapele ca pe tine însăți! Tu ți-ai făcut un Dumnezeu pe care L-ai modelat după tine, după viața ta. Numai în momentele de extremă necesitate sau de suferință îți aminteai de Domnul tău. Atunci îngenuncheai, plângeai, cereai, ofereai novene, îți propuneai să mergi la Liturghii, la grupe de rugăciune, cerând un anumit har sau un miracol... Când erai săracă, când familia ta era umilă, când ai dorit să devii profesionistă, atunci da, te rugai în genunchi implorând mila Domnului tău. M-ai rugat să te scot din sărăcie, să-ți permit să devii medic și să ajungi cineva! Când aveai probleme și aveai nevoie de

bani, atunci da, promiteai: "o să mă rog Rozariul, dar Tu, Doamne, dă-mi ceva bani!"

Aceasta era relația pe care o aveai cu Domnul tău! Dar niciodată nu ți-ai ținut promisiunile făcute, nici măcar una! Și în afară că nu-ți ţineai promisiunile, nici nu-Mi mulțumeai!" Și Domnul a insistat: "Îți dădeai cuvântul, făceai o promisiune Domnului tău, dar niciodată nu ți-o ţineai!"

Și Domnul mi-a arătat una dintre multele mele rugăciuni: când i-am cerut harul să-mi dea prima mașină, mă rugam și cu umilință ceream să-mi dea o mașină, fie ea chiar veche, nu conta...numai să funcționeze. Dar abia am primit ceea ce doream, n-am spus nici măcar un "mulțumesc" Domnului; iar 8 zile mai târziu, deja Îl renegam și Îl vorbeam de rău... El mi-a arătat că la toate harurile pe care mi le acordase, nu numai că nu-mi ţinusem promisiunile făcute, dar nici măcar nu-I mulțumisem.

Vedeam acum cât de urât mă purtasem cu Domnul... Relația mea cu Dumnezeu fusese de tip BANCOMAT: spuneam un Rozar și El trebuia să-mi dea bani... iar dacă nu-mi dădea, mă revoltam. Domnul mi-a arătat toate acestea. De îndată ce îmi permisese să am profesia mea, - și în consecință să am un anumit prestigiu și chiar și bani - Numele Domnului a început să mă stânjenească. Am început să mă simt mare, fără să am pentru El nici cea mai mică expresie de iubire sau recunoștință.

Să fiu recunoascătoare? Niciodată! Nici un mulțumesc pentru noua zi pe care mi-o dădea, sau pentru sănătatea mea, sau pentru că aveam o casă în care să locuiesc... Nici măcar o rugăciune de compasiune pentru acei sărmani care nu au casă, sau nu au ce să mănânce... Nimic! Ingrată la maximum! În plus, deveneam tot mai incredulă în învățăturile Domnului, în timp ce mă lăsam atrasă de ghicitoare și mercur pentru a avea noroc, mergeam orbește după astrologie spunând că aștrii ne conduc viața. Am început să cred în toate doctrinele pe care mi le oferea lumea. Credeam, de exemplu, în reîncarnare: m-au convins că pur și simplu mureai și reîncepeai de la capăt... uitând că am costat prețul Sângelui pe Domnul meu Isus...

Domnul continuă: "Tot ce aveai nu ți s-a dat pentru că ai cerut, ci era o binecuvântare pe care o primeai din Cer: tu, în schimb, spuneai că ai obținut totul singură, pentru că erai muncitoare, luptătoare, că fiecare lucru îl câștigaseși cu mâinile tale, cu puterea ta de a studia. Nu! Privește, câți profesioniști nu sunt, mai calificați decât tine, care lucrează la fel sau mai mult decât tine și nu au ce aveai tu..."

Apoi Domnul mă examină conform celor 10 Porunci, arătându-mi cum eram de fapt: că în cuvinte spuneam că-L ador și că-L iubesc pe Dumnezeu, dar în realitate îl adoram pe satana. La cabinetul meu venea de obicei o

femeie care ghicea în cărți și făcea vrăjitorii *ca să te elibereze de influiențele negative*, iar eu ziceam: "Nu cred în lucrurile astea... dar fă-mi totuși, căci nu se știe niciodată..." Și ea își făcea lucrările ei diavolești. Într-un colț, fără să o vadă cineva, a pus o potcoavă de cal și o plantă de aloe, ca să îndepărteze nenorocul, și alte lucruri de acest fel. Știți ce am făcut permițându-i acestea? Am deschis poarta diavolilor, care intrau în voie circulând veseli, în mod liber, în cabinetul și în viața mea. Vedeți cât de rușinoase sunt toate acestea. Dumnezeu **îmi analiza întreaga viață în lumina celor 10 Porunci** și îmi arăta cum eram în raporturile mele cu aproapele și cu El.

Îi criticam pe toți și toate... Domnul îmi arăta acum când spuneam că-L iubesc pe Dumnezeu și aproapele, că de fapt eram foarte invidioasă. Și sublinia de fiecare dată: "Aceasta era *Sfânta Gloria!* (cum mă credeam eu!!)"

Acum vedeam că atunci când înșelam pe cineva sau minteam, era ca și cum aș fi jurat strâmb, pentru că în momentul în care spuneam: "sunt catolică", declaram că Isus Cristos este Domnul meu și în același timp dădeam dovadă de minciună și înșelătorie... Cât rău făcusem oamenilor! Cum de altfel n-am fost recunoscătoare nici față de părinții mei, pentru tot sacrificiul făcut ca să pot avea o profesie și să triumf în viață; pentru toate sacrificiile și truda făcută pentru mine... Dar eu nu le-am văzut, le-am ignorat și abia ce mi-am început lucrul că ei au scăzut în ochii mei, până acolo încât mă rușinam de mama mea, pentru sărăcia și umilința ei.

Isus continuă arătându-mi ce fel de soție eram: îmi petreceam ziua bombănind, încă de când mă trezeam. Soțul meu îmi spunea: "Bună dimineața!", iar eu răspundeam: "O fi pentru tine... Ia uite cum plouă!" Mereu bombăneam și contraziceam totul.

... *În ce privește sfințirea zilelor de sărbătoare?* Ce spaimă! Ce durere am simțit! Isus m-a făcut să văd cum dedicam 4 și chiar 5 ore pe zi îngrijirii trupului meu cu gimnastica, machiajul, depilarea, vopsirea unghiilor, etc, și nici măcar 10 minute pe zi pentru Domnul meu, nici o mulțumire, sau o rugăciune bună... nu, nimic! Câte o dată recitam Rozariul începându-l în toată viteza în pauza de la telenovelă. Îl spuneam repede, fără să dau atenție la ce spuneam, preocupată mai de grabă să văd dacă nu cumva reîncepuse telenovela... Cu alte cuvinte, **fără** să-mi înalț inima la Dumnezeu.

Isus Continua să-mi arate că nu fusesem de loc recunoscătoare în relația cu El, precum și lenea pe care o aveam când era vorba să merg la Liturghie. Când trăiam încă cu părinții mei și mama mea mă obliga să merg cu ea, eu spuneam: "Dar mamă, dacă Dumnezeu este peste tot, de ce e nevoie să mergem în Biserică pentru Liturghie?!" Și Isus îmi arăta toate acestea... Îl aveam pe Domnul lângă mine 24 de ore din 24, toată viața Dumnezeu avusese grijă de mine, iar eu eram așa de trândavă și nerecunoscătoare încât

nu voiam să-i acord puțin timp măcar Duminica, pentru a-i arăta recunoștința mea..., iubirea mea pentru El... Dar lucrul cel mai grav a fost să aflu că frecventând biserica, însemna **să merg să-mi hrănesc sufletul,** în timp ce eu mă dedicasem în întregime îngrijirii trupului, devenisem sclava lui și nu mă mai gândeam că am un suflet, că trebuie să am grijă și de el...

Despre Cuvântul lui Dumnezeu spuneam, de exemplu, că cine citește mult Biblia devine nebun. În incoerența vieții mele, am ajuns chiar să fiu blasfemiatoare spunând: "Dar care Preasfânt Trup și Sânge? Dumnezeu chiar stă acolo în potir??"... Cât de îngrozitor se degradase relația mea cu Dumnezeu! Îmi lăsasem sufletul fără hrană, și cum asta n-ar fi fost de ajuns, nu făceam altceva decât să critic preoții. Dacă ați ști, fraților, cât rău mi-am făcut prin asta! Domnul mi-a arătat cum se redusese sufletul meu din cauza atâtor critici... Și cât rău făcusem prin ele. Ar fi multe de povestit, dar vă spun numai atât, că o singură vorbă are puterea să ucidă și să distrugă un suflet. Acum vedeam tot răul pe care îl făcusem! Rușinea mea era atât de mare încât nu am cuvinte ca să o descriu. Pot numai să vă implor să nu faceți la fel: **nu criticați, rugați-vă!** Am văzut că una dintre lipsurile grave cu care s-a pătat sufletul meu și care au atras mari nenorociri în viața mea a fost tocmai vorbirea de rău despre preoți.

Să ne rugăm pentru preoți

În familia mea erau mereu criticați preoții. Tatăl meu și toți din casă îi criticau și ziceau: "Preoții ăștia nu știu decât să ceară și au mai mulți bani decât noi... Și fac așa... sau zic așa...", iar noi... repetam.

Domnul Nostru mi-a spus aproape strigând: "Cine credeați că sunteți pentru a-Mi lua locul și a judeca pe consacrații Mei?! Ei sunt din carne, iar sfințenia lor le este dată în beneficiul comunității în care i-am pus ca dar. Iar comunitatea **are datoria** să se roage pentru ei, să-i iubească și să-i susțină".

Să știți, fraților, că atunci când un preot cade, comunitatea va răspunde pentru sfințenia lui. Diavolul îi urăște pe creștini, mai ales pe catolici, și cu atât mai mult pe preoți. Urăște Biserica noastră pentru că acolo unde este un preot care consacră...

Acum deschid o paranteză: trebuie să știți cu toții că un preot, deși rămâne om, este consacrat de Domnul, recunoscut de Părintele Veșnic, astfel că **sub mâinile lui, în bucățica de pâine** (ostia) de pe altar **se produce un miracol**, o transformare: **ea devine Trupul și Sângele Domnului Nostru Isus Cristos**... Ori aceste mâini sunt urâte îngrozitor de către diavol. Diavolul ne detestă din cauza Euharistiei care este o poartă deschisă spre Cer. Este o Taină, un Har imens pe care îl avem în Biserica noastră de la Dumnezeu. Și multă lume vorbește rău despre această Biserică deși prin Ea primește

salvarea și merge în Purgatoriu, unde continuă să beneficieze de Harul Euharistiei*. Sunt salvați. Merg în Purgatoriu, dar sunt salvați! De aceea diavolul îi urăște atât de mult pe preoți: pentru că acolo unde este un preot, **sunt mâini care consacră** pâinea și vinul făcându-le să devină pentru noi **Trupul și Sângele Domnului Isus Cristos.**

De aceea trebuie să ne rugăm mult pentru preoți, căci satana îi atacă necontenit. Domnul Nostru m-a făcut să văd toate acestea.

Sacramentele

Numai prin intermediul preotului avem, de exemplu, Sacramentul reconcilierii (spovada). Numai prin intermediul lui obținem iertarea păcatelor noastre. Știți ce este confesionalul? E o "spălătorie de suflete"! Nu cu apă și săpun, ci **cu Sângele lui Cristos!** Când sufletul meu era murdar, negru din cauza păcatelor, dacă m-aș fi spovedit, aș fi fost spălată cu Sângele lui Cristos și astfel aș fi putut rupe lanțurile care mă țineau legată de cel rău.

Așadar, nu are motiv diavolul să-i urască de moarte pe preoți?! Chiar și aceia dintre ei care ar fi mari păcătoși, au puterea de a acorda Sacramentele și deci și de a ierta păcatele. Iar Domnul mi-a arătat cum, în Rana din Inima Sa... Da!...Știți că sunt lucruri care depășesc puterea de înțelegere a omului pentru că sunt realități spirituale, adică e vorba despre realități mai *reale* decât ale noastre... Prin această Rană din Inimă, spuneam, un suflet este înălțat la nivelul Divin, la nivelul Milostivirii Divine, urcă până în Inima lui Isus, Preotul Veșnic; și acolo Isus pune Crucea Sa, sângerând în Veșnicul Său Prezent... Iar **acel suflet se întoarce curat.** Acum vedeam cum sufletul meu se întorcea curățat după primele spovezi, cum Domnul Nostru rupea lațul care mă unea cu satana... (Iar eu, nemernica, am fost în stare să mă îndepărtez de spovadă!)

Pentru toate acestea diavolul îi urăște foarte mult pe preoți. De aceea avem obligația și datoria de a ne ruga pentru ei, pentru ca Dumnezeu să-i ocrotească, să-i lumineze și să-i conducă.

Căsătoria

Mi-ar plăcea să vă vorbesc despre marele Har care este Sacramentul căsătoriei. Când intrăm în biserică în ziua nunții noastre, în momentul în care spunem "DA"-ul nostru, promițând să fim fideli mereu, în bucurie și durere, în sănătate ca și în boală, etc, știți cui promitem toate acestea? În fața preotului și a rudelor, da, dar promitem **direct lui Dumnezeu Tatăl**. El e Martorul principal, când spunem aceste cuvinte și le scrie cu litere de aur în

* ...prin cei care se împărtășesc pentru ei.

Cartea Vieții. Fiecare din noi, când va muri, va vedea acest moment în propria Carte a Vieții. În momentul în care primim Trupul și Sângele lui Isus, încheiem un legământ cu Dumnezeu și cu persoana pe care am ales-o ca să împărțim împreună viața. Când pronunțăm acele cuvinte, **le spunem Preasfintei Treimi.**

Am văzut cum în ziua căsătoriei mele, când soțul meu și cu mine am primit Sfânta Euharistie, nu mai eram doi, ci trei: **noi doi și Isus!** De fapt cum ne-am împărtășit cu Isus, El ne-a unit într-unul. Ne-a pus în Inima Lui și am devenit UNA, formând împreună cu Isus o Trinitate sfântă. "Omul să nu despartă ceea ce Dumnezeu a unit!"

Acum vă întreb: cine va putea despărți acest UNU? Nimeni! Nimeni nu-l poate despărți, fraților! Nimeni, după ce căsătoria a fost consumată. Iar dacă cei doi miri au intrat virgini în căsătorie, nu vă imaginați ce binecuvântări se revarsă asupra acelei căsătorii!

Am văzut și căsătoria părinților mei. Când tatăl meu puse inelul în degetul mamei mele, apoi preotul i-a declarat soț și soție, Domnul Nostru a încredințat tatălui meu un fel de baston din lemn, strălucind de Lumină. E vorba despre un har pe care Dumnezeu îl dă bărbatului: un dar de autoritate din partea lui Dumnezeu Tatăl pentru ca acest bărbat să poată conduce mica turmă pe care o reprezintă fiii născuți în căsătorie, și pentru a apăra familia de multele rele ce o atacă. Mamei mele, Dumnezeu i-a pus în inimă ceva care părea o minunată sferă de Foc: ea înseamnă Iubirea lui Dumnezeu, Duhul Sfânt. Am înțeles că mama mea fusese o femeie foarte pură. Dumnezeu era bucuros, fericit.

Dar nu vă imaginați câte spirite necurate au pus stăpânire pe tatăl meu în acel moment. Aceste spirite semănau cu larvele, cu lipitorile. Să știți că atunci când cineva are relații în afara căsătoriei, imediat spiritele rele atacă persoana respectivă în toate părțile; încep de la organele sexuale, pun stăpânire pe carne, pe hormoni; ocupă creierul, prind glanda hipofiză și toată partea neurologică astfel încât poartă omul spre instinctele cele mai animalice. Transformă un fiu al lui Dumnezeu într-un sclav al cărnii, al propriilor instincte, al poftelor sexuale, într-o persoană dintre acelea despre care se zice că "se bucură de viață".

Când un cuplu este virgin, dă slavă lui Dumnezeu. Face o alianță sacră cu El, care sfințește sexualitatea lor. De fapt sexualitatea nu e un păcat. Dumnezeu e Cel care participă la uniunea celor doi punând sufletul în embrionul abia format. Acolo unde există Sacramentul Căsătoriei (chiar dacă soții nu au ajuns virgini), **Dumnezeu este prezent prin Spiritul Sfânt**. Până și la prepararea hranei Dumnezeu este prezent și o binecuvântează. El e fericit să însoțească mirii în noua lor viață. Cei doi și cu Domnul formează

un TOT. Dar mulți miri nu știu, nu au această noțiune... Sau nici măcar nu se gândesc la Dumnezeu: se căsătoresc numai din tradiție și nu din credință... Se gândesc cum să iasă mai repede din biserică pentru a merge la masa festivă, să mănânce, să bea, să plece în luna de miere... Răul nu constă în aceste lucruri, ci în faptul de **a-L lăsa pe Dumnezeu în afara** a tot ce facem. Așa cum am făcut eu, care L-am lăsat pe Domnul pe stradă: nici nu mi-a trecut prin cap să-L invit în noua noastră casă. El, în schimb, dorește să-L invităm ca să intre și să stea cu noi mereu, în bucurii și în momentele mai puțin bune; dorește să-l simțim Prezența...

Desigur, în Sacramentul Căsătoriei Dumnezeu este prezent și fără să fie invitat. Dar cât de frumos ar fi dacă am fi conștienți de această Prezență!

La căsătoria părinților mei, cel mai frumos lucru a fost că Dumnezeu a restituit tatălui meu darurile și Harul pe care îl pierduse: aceasta pentru că se căsătorea cu mama mea care era o femeie virgină, cu sentimente foarte pure. Deci Dumnezeu l-a vindecat pe tatăl meu de sexualitatea sa dezordonată și rușinoasă. Dar după aceea, pentru că era un bărbat "foarte bine", iar prietenii lui au început să toarne venin spunându-i să nu permită soției să-l încânte și să-l domine, ci să-și continue viața de mai înainte, iată-l intrând într-un bordel pentru a demonstra prietenilor că rămăsese același...

Și atunci știți ce s-a întâmplat cu bastonul de autoritate și protecție pri-mit de la Dumnezeu în ziua nunții? I l-a luat diavolul. Și toate acele spirite rele s-au întors la el și l-au prins. Din păstorul turmei sale, tatăl meu se transformă în lupul propriei familii!

Când cineva este infidel căsătoriei sale, **este infidel lui Dumnezeu**. Își calcă cuvântul, jurământul făcut lui Dumnezeu și persoanei cu care s-a căsătorit. Nu îndeplinește ceea ce a promis. Dacă cineva are intenția să nu fie fidel în căsătorie, e mai bine să nu se căsătorească. Domnul ne spune: "Dacă ești necredincios, te vei condamna! Dacă nu vei fi fidel, mai bine nu te căsători! Fiule, fiică, cereți-Mi harul de a fi credincioși soției, sau soțului și Dumnezeului vostru".

Câte rele nu vin într-o căsătorie din cauza infidelității?! Un soț, de exemplu, merge într-un bordel sau e infidel cu secretara. Cu toate precauțiile, contractează un virus; și acel virus nu moare. Mai târziu acel virus poate fi transmis soției, care nu știe nimic, dar după ani de zile se trezește cu o tumoare. Da, cancer! Și atunci cine poate spune că adulterul nu ucide? Sau câte avorturi nu se fac din cauza adulterului? Câte femei infidele care au rămas însărcinate nu recurg la avort pentru ca soțul să nu le descopere? Ucid un nevinovat care nu poate să vorbească și nici să se apere! Și astea sunt numai câteva exemple; adulterul ucide în multe feluri!... Apoi avem curajul

să protestăm împotriva lui Dumnezeu când lucrurile nu merg bine, când avem probleme, când apar bolile: în timp ce, de fapt suntem noi cei care le procurăm cu păcatele noastre, atrăgând răul asupra vieții noastre.

În spatele păcatului este întotdeauna cel rău. **Îi deschidem ușa lui** atunci când păcătuim grav. Și apoi ne plângem că Dumnezeu nu ne iubește. "Unde e Dumnezeu Care permite asta și ailaltă??" Așa suntem în stare să apunem..

Să știți că **Dumnezeu este stânca ce ocrotește căsătoria**. Vai de cine încearcă să distrugă o căsătorie! Când cineva încearcă, se lovește de această stâncă, Care este Isus. Dumnezeu apără căsătoria, să nu vă îndoiți de asta.

Doresc să vă mai avertizez pentru a fi atenți cu acele soacre care intervin în căsătoria fiilor pentru a-i tulbura, creind probleme în relația lor. Chiar dacă ginerele sau nora, pe drept sau pe nedrept, nu sunt pe placul lor, acum sunt căsătoriți și nu mai e nimic de făcut. Nimic altceva decât **să se roage pentru ei**. Să se roage pentru căsătoria lor și să stea deoparte. Multe femei s-au condamnat pentru că au intervenit în căsătoria fiilor lor. Acesta este un păcat grav! Dacă vedeți că ceva nu merge, că unul dintre ei sau amândoi păcătuiesc, implorați pe Dumnezeu pentru ei, **cereți ajutorul lui Dumnezeu**. Puteți chiar să încercați să vorbiți cu amândoi, să-i îndemnați să salveze căsătoria, să se gândească la copii, să-și amintească promisiunea de a se iubi, de a se dărui și ierta reciproc. Dacă trebuie să luptați în favoarea căsătoriei, asta da, dar să interveniți în alt fel - nu, cu atât mai puțin să luați poziție în favoarea unuia sau a altuia.

Să-i respecți pe tatăl și pe mama ta

Isus continua să-mi arate totul... V-am povestit deja cât de ingrată am fost față de părinții mei, cum mă rușinam de ei, cum îi vorbeam de rău și îi renegam pentru că erau săraci și nu puteau să-mi dea tot ceea ce aveau prietenele mele cele bogate. Am fost o fiică atât de ingrată, încât am putut spune că aceea nu era mama mea, pentru că mi se părea inferioară mie. Este înspăimântător să vezi ce poate face o femeie fără Dumnezeu. Distruge totul în jurul ei. Și pe deasupra, mă simțeam și mă credeam o persoană grozavă!

Credeam că peste **a 4-a Poruncă** o să trec cu bine pentru că părinții mei mă costaseră mult: am cheltuit mulți bani cu ei pentru bolile pe care le-au avut înainte de a muri. Soțul meu a fost cel care a suportat cheltuielile, și totuși eu bombăneam: "Ia uite la ei, nu lasă nimic ca moștenire și în plus trebuie să cheltuim o avere pentru ei...În schimb părinții prietenelor mele..." Și Domnul îmi arăta cum analizam totul prin prisama banilor, căci profitasem și eu de pe urma părinților mei în vremea când erau în putere și aveau bani. Din bani îmi făcusem idoli și pentru ei călcam în picioare și pe părinții mei.

Acum știți ce mă îndurera mai mult văzându-i acolo? Tatăl meu plângea: crezuse că fusese un tată bun, că-și învățase fiica să fie muncitoare, întreprinzătoare, să se facă respectată, pentru că numai cine muncește avansează, etc... Dar uitase că eu aveam un suflet și că **el** era **evanghelizatorul meu**, prin exemplul pe care mi-l dădea. Ori viața mea începuse să se afunde tocmai prin exemplul lui. Vedea acum, cu durere profundă, responsabilitatea pe care o avea în fața lui Dumnezeu pentru că fusese un ușuratic care își spunea *fericit*, lăudându-se față de mama mea și față de toți că era "bărbat bine", căci avea multe femei și putea să le cucerească pe toate. De altfel, bea mult și fuma. Altfel era om bun, dar avea aceste vicii, care după el erau calități! Era foarte orgolios. Eu eram încă copilă și vedeam cum plângea mama când el vorbea despre alte femei; aceasta a început să mă umple de mânie, de resentimente și de furie. Resentimentul a început odată cu moartea spirituală: simțeam o furie înspăimântătoare când vedeam cum tata o umilea pe mama în fața oamenilor, cum îi cauza atâtea lacrimi, iar ea... nu spunea *nimic!* Atunci a început răzvrătirea mea.

Când eram adolescentă, îi spuneam mamei: "Eu n-o să fac ca tine. Tu calci în picioare demnitatea femeilor. De aceea noi, femeile, nu valorăm nimic: toată vina e a femeilor ca tine, fără demnitate, fără mândrie, care se lasă călcate în picioare și umilite de bărbați!" Iar tatălui i-am spus: "Tată, fii atent, eu nu voi permite niciodată unui bărbat să-mi facă ce-i faci tu mamei. Niciodată! Dacă într-o zi, un bărbat îmi va fi necredincios, mă voi răzbuna, voi face același lucru, ca să se învețe minte!" Tatăl meu mă lovi, strigându-mi: "Cum îți permiți, fetițo?!" Dar eu am continuat: "Foarte bine, acum n-ai decât să mă lovești, dar dacă într-o zi mă voi căsători și soțul meu mă va trăda, îi voi plăti cu aceeași monedă, pentru ca bărbații să înțeleagă cum suferă o femeie când un bărbat o umilește în acest mod!"

M-am umplut de toată această ură și acest resentiment. Știți, mă cuprinsese o asemenea furie, încât am devenit o răzvrătită: am început să trăiesc cu dorința de a apăra femeia. Apoi am continuat susținând avortul, eutanasia, divorțul și sfătuiam toate femeile pe care le cunoșteam să se răzbune dacă soțul lor avea să le trădeze. Eu n-am fost niciodată infidelă în mod fizic, dar **am făcut foarte mult rău oamenilor** cu aceste sfaturi.

Apoi, când am început să stau mai bine din punct de vedere economic, îi spuneam mamei: "Mama, separă-te de tata pentru că e imposibil să suporți un astfel de om! Ai puțină demnitate, mamă!" Și cu toate acestea, îl iubeam pe tata. Și știți de ce? Pentru că mama mea era o femeie cu adevărat bună, care niciodată, niciodată nu m-a învățat să urăsc nici pe tata, nici pe altcineva! Iar eu, imaginați-vă puțin, aș fi vrut să-i fac să divorțeze pe părinții mei. Dar mama spunea: "Nu, fiica mea, nu pot! Sufăr, e adevărat, dar mă sacrific

pentru voi, copiii mei. Voi sunteți 7, iar eu una singură. Mă sacrific pentru că nu vă pot lăsa fără tată. Și apoi, dacă m-aș separa, cine s-ar mai ruga pentru tatăl tău ca să se mântuiască? Eu sunt cea care pot să-l implor pe Domnul pentru el. De fapt, durerea și suferința pe care mi le face, le unesc cu durerile lui Isus suferind pe Cruce.În fiecare zi merg la biserică și spun în fața tabernacolului: *<<Doamne, această suferință nu e nimic, dar o unesc cu a Ta de pe Cruce, pentru ca să se mântuiască soțul meu și copiii mei>>*. Încredințez pe tatăl tău lui Isus și în timpul Rozariului. Diavolul îl împinge în jos, făcându-l să păcătuiască, dar eu îl ridic în sus cu Rozariul, îl port în fața tabernacolului și îi spun lui Isus: *<<Doamne, îl aduc aici. Am încredere că nu mă vei lăsa să mor până când nu-l voi vedea convertit. Doamne, nu te rog numai pentru soțul meu, dar și pentru toate femeile care sunt în aceeași situație ca și mine; mai ales pentru acelea care, în loc să stea în genunchi și să te implore pentru soții și copiii lor, se lasă pe mâna magilor și a ghicitoarelor, sau care devin ele însele infidele încredințându-și familia în mâinile celui rău. Doamne, te rog pentru aceste femei, pentru aceste familii>>*".

Să știți că, cu câțiva ani înainte de a muri, tatăl meu s-a convertit. a cerut iertare lui Dumnezeu și Domnul l-a iertat. Stătea în Purgator, și încă destul de jos, în mari suferințe, pentru că **nu-și reparase** păcatul. **A repara păcatul** e ceva pe care nu-l prea luăm în seros, nu prea ne gândim la asta. Desigur, omenește nu e posibil, dar de aceea Domnul Nostru ne acordă harul de a ne repara greșelile prin Euharistie. **De fiecare dată când participăm la o Liturghie, Domnul ne dă Harul de a repara răul pe care l-am comis.**

Domnul ne arată când suntem dincolo, **consecința păcatelor noastre**, a răului pe care l-am făcut aproapelui. Până și cu o privire rea, cu un cuvânt urât... Dacă ați vedea cât e de îngrozitor! Și cum plângem acolo, toate aceste greșeli!

În cazul tatălui meu: mama îi spunea să-i sfătuiască pe frații mei să abandoneze viața de păcat pe care o duceau, căci mergeau pe urmele tatălui, în infidelități, băutură... Dacă el ar fi făcut ce îi spunea soția, aceasta ar fi fost **reparație.** Dar el răspundea să-i lase în pace pe băieți, să se distreze, că acum erau doar logodiți și că aveau timpul să se schimbe când se vor însura! Dăduse un exemplu rău fraților mei și nu și-a reparat păcatul. Acum plângea acolo, în Purgator, și spunea: "M-am salvat de iad numai datorită celor 38 de ani de rugăciuni ai acestei sfinte femei pe care Dumnezeu mi-a dat-o ca soție!"

Satana și strategia sa

Cine avăzut filmul ***Patimile lui Cristos,*** își va aminti că în timp ce Isus era biciuit, se vede un demon cu un copil mic (și el un diavol), care privește zâmbind la Isus. Ei bine, să știți că astăzi nu mai e un bebeluș, ci un geniu

malefic, enorm și pervers, care ține în sclavie multă lume cu plăcerile trupului, cu vrăjitorii, cu teologii greșite, ca de exemplu cu cea care afirmă că diavolul nu există. Imaginați-vă viclenia satanei care își neagă propria existență! Ne face să credem că nu există, ca să poată acționa netulburat. Da, conduce instruirea oamenilor pentru a-i face să creadă că nu există și astfel să-i ducă la distrugere. Găsește modalități de a-i zăpăci până și pe cei care cred în Dumnezeu; de exemplu, când sunt apariții adevărate, el îi face pe oameni să creadă că sunt false.

Zăpăcește poporul în mii și mii de feluri, profitând de latura slabă a fiecăruia. Mulți catolici, care se cred credincioși și practicanți, merg la Liturghie, dar și la vrăjitori, pentru că cel rău îi face să creadă că *nu e nimic rău, că toți mergem în Cer, pentru că nu folosim vrăjitoria ca să facem rău cuiva*... Diavolul conduce, folosește și dirijează totul cu o strategie foarte bine pregătită. Să știți deci că atunci când folosim magia, vrăjitoria, nu contează în ce scop, diavolul ne pune pecetea sa. Când mergem la vreun mag, la o vrăjitoare, la o ghicitoare în cărți sau cafea, la un astrolog sau la cei care invocă spiritele, în toate aceste locuri satana ne pune pecetea sa, sigiliul său.

Eu am intrat într-un asemenea loc cu o prietenă care m-a dus la un vrăjitor ca să-mi ghicească viitorul: acolo am fost marcată de bestie. Cel rău mi-a pus pecetea sa. Și începând din acea zi, am început să am tot felul de supărări: neliniște, coșmaruri, frică și chiar dorința de a mă sinucide! Nu înțelegeam de ce. Plângeam și mă simțeam nefericită, nu mai aveam liniște. Mă rugam, dar simțeam pe Domnul departe de mine, nu mai puteam ajunge la acea apropiere pe care o simțisem în copilărie. Și îmi era tot mai greu să mă rog... Deschisesem ușa bestiei și cel rău intrase cu toată forța în viața mea.

Minciunile și cea dintâi spovadă făcută rău

Încă de când eram de vreo 9-10 ani, am învățat că, pentru a evita pedepsele mamei mele, care erau destul de aspre, puteam să mint. Astfel m-am aliat cu "tatăl minciunii" fără a avea nici un fel de scrupule și pe măsură ce creșteau păcatele mele, creșteau și minciunile. Știam, de exemplu, că mama mea avea un mare respect pentru Domnul. Pentru ea, Numele Domnului era sacru. Am ajuns până acolo încât am îndrăznit să mă folosesc de acest Nume! Spuneam: "Mama, jur pe Cristos că n-am făcut asta!..." În acest fel reușeam să evit pedepsele. Iar o dată, când mama a insistat mai mult, am spus: "Să mă trăznească Domnul, dacă mint!". Auzisem la alții această expresie și nu mi-a fost teamă s-o folosesc... Și vedeți, a trecut ceva timp, dar am fost trăznită mortal. Iar dacă acum mă mai aflu aici, **e numai din marea Milostivire a Domnului.**

Într-o zi, prietena mea Estela mi-a spus: "Cum? Ai împlinit de mult 13 ani și mai ești încă virgină?!" Eu o privisem înspăimântată: ce vroia să spună?! Mama îmi vorbea mereu despre **importanța virginității**, spunând că era vorba despre inelul de Căsătorie cu Domnul. Dar prietena mea, cu un aer de superioritate, mi-a spus că mama ei o dusese deja la ginecolog și că acum folosea pilula. În acel timp eu nici măcar nu știam despre ce era vorba, dar ea mi-a explicat cu mândrie că erau pilule contraceptive pentru a nu rămâne însărcinată și că ea deja se culcase cu vărul ei, cu un prieten, cu cutare și cu cutare... Afirma că e ceva foarte plăcut. Celelalte prietene se mirau: "Chiar nu știi nimic??" Și pentru că susțineam că nu știu, mi-au promis să mă ducă într-un loc unde învățaseră și ele multe lucruri. Eram preocupată; în fața mea se deschidea o lume nouă. Eram conștientă că mama nu ar fi fost de acord, dar n-am avut curajul să mă opun prietenelor mele și am preferat să o mint pe mama. M-au dus la un cinematograf din centru, ca să văd un film pornografic. Vă imaginați prin ce spaimă am trecut? O fată de 13 ani care la vremea respectivă nici nu avea televizor în casă, să vadă un asemenea film! A fost un coșmar. Aș fi vrut să fug de acolo, dar mi-era rușine de colegele mele...

În aceeași seară a trebuit să merg cu mama la Liturghie. Eram atât de înspăimântată încât m-am dus să mă spovedesc. Mama stătea și se ruga în fața tabernacolului. Mi-am spus păcatele ca de obicei: că nu-mi făcusem datoria acasă, la școală, că nu ascultasem... Mă spovedeam la același preot, deci el cunoștea mai mult sau mai puțin lipsurile mele. Dar în acea zi am spus că fusesem la cinema pe ascuns de mama mea. Surprins, preotul aproape strigă: "Pe ascuns de cine?! Unde ai fost?" Înfricoșată, am privit spre mama, dar ea se ruga liniștită și din fericire nu auzise nimic. M-am sculat de la spovadă furioasă pe preot și bineînțeles fără să-i spun ce fel de film văzusem: dacă se scandalizase numai pentru că fusesem la film pe ascuns, ce ar fi zis dacă-i spuneam și ce film văzusem?!...

Aici și-a desăvârșit lucrarea satana, căci de atunci au început spovezile mele rău făcute: pur și simplu selecționam ce voi spune la spovadă: "Asta da, asta nu; acest păcat îl spun preotului, pe celălalt, nu!" Așa au început și Împărtășaniile mele sacrilege: mergeam să-L primesc pe Domnul în Sfânta Ostie, deși știam că nu spusesem totul la spovadă! Îl primeam în mod nedemn!

Acum Domnul îmi arăta **cât de îngrozitor se degradase sufletul meu în timpul vieții**, cât de grav avansase asupra mea procesul de moarte spirituală încât la sfârșitul vieții nu mai credeam în nimic. Îmi arăta cum în copilărie mergeam mână în Mână cu Dumnezeu, aveam cu El o relație profundă. Dar păcatele și minciuna m-au făcut să las Mâna Domnului. Știam că cine

mănâncă şi bea Trupul şi Sângele Domnului în mod nedemn, îşi mănâncă **propria condamnare** - dar nu acordasem nici o importanţă acestor cuvinte. Acum înţelegeam clar că îmi mâncasem şi băusem propria condamnare!

Am văzut în Cartea Vieţii cum diavolul era disperat pentru că la 13 ani credeam încă în Dumnezeu, mai mergeam încă cu mama la Adoraţie Euharistică... Era foarte disperat văzând asta.

Când mi-am început viaţa de păcat, Domnul m-a făcut să simt că pierdeam pacea inimii. Am început să mă lupt cu conştiinţa mea. Colegele îmi spuneau: "Să te spovedeşti?! Eşti învechită, nu mai e la modă! Şi apoi la cine să te spovedeşti? La preoţii ăştia care sunt mai păcătoşi decât noi?!" Nici una dintre ele nu se spovedea. Începu o luptă teribilă între ce spuneau fetele şi ceea ce îmi spunea mama şi conştiinţa mea. Dar odată cu filmul acela, balanţa s-a înclinat şi prietenele mele au învins. Am hotărât să nu mă mai spovedesc pentru că preoţii aceştia bătrâni se scandalizau că te-ai dus la un film... Vedeţi viclenia satanei? Acuzam preotul şi nu pe mine care mersesem în ascuns şi nici nu mărturisisem ce văzusem... Satana este un expert, ştie cum să ne câştige şi cum să infiltreze **idei greşite** în mintea noastră.

Aşadar, nu mult după 13 ani, Gloria Polo era deja un *cadavru viu*, un trup fără suflet! Dar pentru mine era motiv de orgoliu, era foarte important că aparţineam acelui grup de fete la modă, rafinate şi experte... Am ajuns să cred la fel ca ele *că ştiam tot*, că tot ce avea de a face cu Dumnezeu era ori în afara modei, ori o idioţie...

Nu v-am povestit încă ceva: când S-a auzit Vocea lui Isus şi diavolii au fugit de acolo fiindcă nu puteau suporta Acea Voce, unul dintre ei a rămas. Avea permisiunea Domnului să rămână. Acest demon îngrozitor urla cu furie: "E a mea! E a mea! E a mea!!" Rămăsese numai el pentru că el fusese acela care manipulase, cu strategia lui, slăbiciunile mele pentru ca eu să păcătuiesc. El mă îndepărtase de spovadă. De aceea Domnul îi permisese să rămână, iar acum mă acuza şi striga că-i aparţineam. Avea permisiunea să rămână pentru că eu murisem în păcat de moarte. De atâţia ani nu mă mai spovedisem, şi chiar mai înainte făcusem spovezi rele. Aparţineam deci acelui diavol şi el putea participa la judecată. Imaginaţi-vă deci ruşinea mea, văzând cu oroare multele mele păcate şi pe deasupra de faţă cu acel diavol oribil care striga că sunt a lui!

Şi pe bună dreptate! El mă îndepărtase de spovadă aşa cum tot el mă făcuse să-mi întinez sufletul. De fiecare dată când păcătuiam, păcatul comis nu era gratuit: pe candoarea sufletului meu, cel rău îşi punea pecetea lui de întuneric... Şi sufletul cel alb începu să se umple de tenebre. Numai la Prima Împărtăşanie făcusem o spovadă bună, şi încă câteva luni după aceea. Apoi începusem să mă împărtăşesc în mod nedemn.

Când mergem să ne spovedim, **trebuie să cerem întotdeauna, întotdeauna, Duhului Sfânt să ne lumineze**, să trimită Lumina Sa asupra tenebrelor din mintea noastră: pentru că diavolul este expert în a întuneca mintea noastră făcându-ne să gândim că *nimic nu e păcat, că totul e bine, că nu e nevoie să mergem la preot ca să ne spovedim,*- mai ales că și ei sunt păcătoși - *că spovada nu mai e la modă*, etc...

Avortul făcut de prietena mea

La 14 ani prietena mea Estela rămase însărcinată. Am întrebat-o: "Ce ai făcut? Nu ai luat pilula?" "Ba da, mi-a răspuns, dar n-a funcționat!" "Și acum, ce o să faci? Cine e tatăl?" Mi-a răspuns că nu știa...

În luna iunie a plecat în vacanță cu mama. Când s-a întors, am rămas surprinsă: nu se vedea nici urmă de sarcină, iar ea părea un cadavru! Era foarte palidă și din acea tânără fată extrovertită, care ne făcea să ne distrăm din orice, nu mai rămăsese nimic. Nu mai era aceeași.

Știți, nici uneia dintre noi nu-i plăcea să meargă la Liturghie, dar pentru că școala noastră era condusă de călugărițe, trebuia să mergem cu ele. Era un preot bătrân care vorbea rar și aceste Liturghii ni se păreau fără sfârșit. Rămâneam în spate și ne jucam, râdeam, fără să dăm cea mai mică atenție celebrării. Estela ne făcea mereu să râdem. Dar într-o zi a venit un preot nou, foarte tânăr și drăguț. Am comentat că un asemenea tânăr era păcat să fie preot și ne-am înțeles să vedem cine dintre noi îl va cuceri. Surorile se duceau mai întâi la Împărtășanie. După ele hop și noi, fără să fim spovedite, făcând ochi dulci preotului! Vedeți la ce lucruri diabolice ne îndemna cel rău? Iar noi le consideram ***simple glume***...

Ei bine, când Estela s-a întors din vacanță, nu mai era aceeași: nu mai glumea, nu ne mai făcea să râdem. Avea privirea stinsă, tristă, foarte tristă.

Vedeți unde duce păcatul? Și cum o mamă *infirmă* din punct de vedere spiritual, în loc să-și ferească fiica de o viață dezordonată, o ia de mână și o duce la avort?! Iată ce face diavolul când îi deschidem ușa cu păcatul și nu-l spălăm la spovadă!

Când am întrebat-o pe Estela dacă nu suferise, dacă nu era tristă, mi-a răspuns ironic că n-avea de ce să fie tristă din moment ce fusese eliberată de acea problemă... Dar era o minciună, pentru că niciodată nu a mai fost aceeași. Puțin după aceea a intrat în depresie. Apoi a început să ia droguri, și bineînțeles că mi-a oferit și mie. Mi-ar fi plăcut să încerc, pentru că zicea că drogul te face să te simți foarte bine, dar n-am putut! Mă gândeam cu groază că mama mea, care avea un miros foarte fin, m-ar fi descoperit și m-ar fi ucis! Deci n-am încercat. Domnul îmi arăta acum că nu de frica mamei nu încercasem, ci **datorită Harului lui Dumnezeu**, pentru că aveam

o mamă care se ruga și rugăciunea ei cu Rozariul mă susținea, mă împiedica să cad atât de jos. Prietenele mele au rămas dezgustate de refuzul meu, dar eu nu puteam... nu puteam!... Acesta a fost unul dintre multele haruri primite prin meritul unei mame pline de Dumnezeu, care se ruga pentru mine și care trăia unită cu Dumnezeu.

Pierderea virginității. Ce e avortul

Am trecut de 14, 15 ani. La 16 ani am cunoscut pe primul meu logodnic și am început să umblu cu el. Iar au început presiunile colegelor mele. Eram considerată *oaia cea neagră* pentru că eram încă fecioară. Acum, că eram logodită, nu mai aveam nici o scuză în fața lor și le-am promis că...

Deci s-a întâmplat... Mi-am dat seama că mama mea avea dreptate când spunea că o fată care își pierde virginitatea înainte de căsătorie se stinge. Am simțit chiar așa, că ceva se stingea în mine. Pierdusem ceva ce nu se mai putea recupera. Aceasta era senzația pe care o încercam, împreună cu o mare tristețe. Nu știu de ce se spune că e frumos să faci sex! Eu nu cred că e așa. În țara mea, Columbia, se face mare publicitate la TV, se vorbește despre sex sigur cu prezervativul, și se încurajează aceasta... Dacă ar ști... Dacă ar putea vedea cum se bucură diavolii...

În cazul meu, îmi era foarte greu să mă întorc acasă, ne știind cum o să dau ochii cu mama mea. Acum eram furioasă pe prietenele mele și pe mine, fiindcă fusesem slabă și ascultasem de sfaturile lor făcând ceva ce nu doream să fac, numai ca să le fac lor pe plac...

Apoi, cu toate precauțiile - îmi dăduseră să iau 5 pilule în aceeași zi - am rămas însărcinată! (Plânge)

Am început să observ multe schimbări în trupul meu... Și cu toată frica din cauza situației în care mă aflam, am început să simt o duioșie pentru acea ființă micuță ce creștea în sânul meu.

Am vorbit cu logodnicul meu. Speram că va spune să ne căsătorim. Eu aveam 16, iar el 17 ani. Mi-a spus că nu ne puteam începe viața acum și că trebuia să avortez. Preocupată, extrem de tristă, m-am dus la Estela. Ea m-a încurajat: "Nu-ți fie teamă! Copilașul e încă mic, stai liniștită! Nu e nimic... Mama ta nici nu va observa!"

Oh, fraților, ce tristețe! Ce mare durere! Cum ne face satana să vedem lucrurile! Ca și cum **n-ar fi nimic!** Ca și cum ar fi un lucru fără importanță! Ca și cum un avort provocat ar fi cel mai simplu lucru din lume! Ba chiar că e stupid să te simți prost... Că sexul de asta e făcut ca să fie consumat, fără să te simți vinovat! Dar știți de ce face asta cel rău? Pentru ce îndeamnă oamenii la asta? Pentru că, în afară de alte motive, **are nevoie de sacrificii umane**. La fiecare avort provocat, satana capătă mai multă putere.

Nu vă puteți imagina frica și vinovăția pe care o simțeam când am ajuns în acel spital (cât mai departe de casa mea) ca să avortez. Medicul mi-a făcut anestezia. Când m-am trezit, nu mai eram aceeași. Îmi smulseseră acea mică creatură și eu murisem cu ea. (Pe față i se preling lacrimi mari...)

Știți, Domnul mi-a arătat în Cartea Vieții ceea ce nu vedem cu ochii trupului, dar **se întâmplă** când medicul face avortul. Am văzut medicul luând un fel de cleşte cu care mi-a prins copilul și l-a făcut bucăți. Acest copil striga cu multă putere. Să știți că imediat după fecundare el primește **un suflet adult.** Putem folosi pilula, sau orice alt mijloc, e vorba tot de a ucide un copil cu un suflet adult, complet format: pentru că sufletul nu crește odată cu trupul, ci e creat de Dumnezeu în aceeași clipă în care ovulul se întâlnește cu spermatozoidul, în acel moment precis! Am văzut în Cartea Vieții cum, în momentul când cele două celule se ating, se formează o scânteie minunată ce seamănă cu un soare ce provine de la Soarele Care este Dumnezeu Tatăl. Într-o clipă, **sufletul creat de Dumnezeu e adult, matur, după Chipul și Asemănarea Lui**. Acel bebeluș e cufundat în Spiritul Sfânt ce vine din Inima lui Dumnezeu.

Imediat după fecundare, pântecele mamei se luminează de splendoarea acestui suflet și de comuniunea lui cu Dumnezeu. Când i se smulge acest bebeluș, această viață... Am văzut cum suspină Domnul când i se smulge acest suflet... Și când îl ucid, copilul țipă atât de tare încât tremură tot Cerul. În cazul meu, am auzit cât de tare a țipat copilașul și L-am văzut pe Isus pe Cruce suferind pentru acest suflet și pentru toate sufletele care sunt avortate. Domnul strigă pe Cruce cu multă, foarte multă durere!!! Dacă voi ați vedea asta, **nimeni n-ar mai avea curajul**... să provoace un avort... (Plânge)

Acum vă întreb: câte avorturi se fac în lume? Câte într-o zi, într-o lună?...Înțelegeți dimensiunea păcatului nostru?? Durerea, suferința pe care o provocăm Dumnezeului Nostru? ... Și cât este El de Milostiv dacă ne iubește cu toată monstruozitatea păcatelor noastre?

Dar oare înțelegeți și suferința pe care ne-o procurăm nouă înșine, și cum răul pune stăpânire pe viata noastră?

Avortul e păcatul cel mai grav, cel mai îngrozitor dintre toate

De fiecare dată când este vărsat sângele unui copil, este un holocaust adus satanei care capătă și mai multă putere. Și acest suflet strigă. Vă repet, este vorba despre un suflet matur și adult, deși trupușorul nu e încă format, nu are ochi, gură... Sufletul este însă **complet adult** și strigătul său în timp ce-i ucid trupul cutremură tot Cerul. În schimb, se aude un strigăt de bucurie și de triumf în iad. Singura asemănare ce îmi vine în minte este finala unei mondiale la fotbal: imaginați-vă toată euforia aceea, într-un stadion enorm,

căruia nu i se vede capătul, plin de diavoli care își strigă ca nebunii victoria.

Ei, diavolii, îmi aruncau în spate sângele copiilor pe care îi avortasem, sau al celora care fuseseră avortați la sfaturile mele, și sufletul meu a devenit negru, complet negru.

Când m-am căsătorit și n-am mai avortat, credeam că nu mai fac păcate. Dar Isus mi-a arătat că și cu spirala pe care o foloseam ca mijloc anticoncepțional ucisesem!

Vreau să spun tuturor femeilor care folosesc asemenea mijloace, că de fapt ele își provoacă un mini avort! Da, un mic avort! Acele dispozitive nu lasă să se implanteze în uter ovulul fecundat, care moare. Deci el este expulzat. Și o dată cu el, acel suflet adult, după cum v-am spus, căruia nu i se permite să trăiască! A fost extrem de dureros să văd câți bebeluși sunt fecundați, apoi dați afară cu acele sisteme!! Acei mici sori proveniți din Soarele lui Dumnezeu Tatăl, acele scântei Divine, nu se puteau implanta și strigau disperate... Era un spectacol înfiorător! Iar cel mai rău era că nu puteam spune că *nu știusem*...

Când mergeam la Liturghie, nu dădeam atenție celor spuse de preot. Dacă cineva m-ar fi întrebat ce fragment din Evanghelie se citise în ziua respectivă, n-aș fi știut să-i răspund... Trebuie să știți că demonii sunt prezenți până și la Liturghie pentru a ne distrage atenția, pentru a ne face să ațipim, pentru a ne împiedica să ascultăm. Ei bine, la una dintre aceste Liturghii, în care nu eram deloc atentă, Îngerul meu păzitor, mi-a dat un ghiont și mi-a destupat urechile ca să aud tocmai ce spunea preotul despre aceste dispozitive intrauterine. El spunea răspicat că **ele provoacă avortul**, că Biserica apără viața și că cine nu apără viața nu poate să primească Sfânta Împărtășanie. Deci, toate femeile care practicau această metodă, nu se puteau împărtăși!

Când am auzit acele cuvinte, m-am înfuriat pe preot: cu ce drept vorbea el astfel?! De aia Biserica nu mergea înainte! De aia bisericile deveniseră goale! Pentru că nu merg în pas cu știința! Ce crede el, că am putea da de mâncare la toți copiii pe care i-am naște??...Și am ieșit furioasă din biserică...

Așadar, când am fost judecată, nu puteam spune că nu știusem!! Dar nu ținusem cont de spusele preotului și folosisem în continuare spirala. Câți copii ucisesem?... Iată motivul pentru care trăiam chinuită de depresie... Pântecul meu, din izvor de viață devenise un cimitir pentru copii!!

Cu strategia sa malefică, satana i-a făcut pe oameni să-și ucidă proprii fii. Acum înțelegeam de ce trăiam cu amărăciune, fără chef de viață, cu o față posomorâtă, gata mereu să bombăn, frustrată de orice: pentru că mă

transformasem într-o mașină de ucis copii! Și asta mă trăgea tot mai mult spre abis... Avortul e cel mai groaznic dintre toate păcatele (cel provocat), pentru că ucide pruncii încă din sânul mamelor, ucide o creatură inocentă și fără apărare, și dă putere satanei. Diavolul ne poruncește din fundul iadului să vărsăm sânge nevinovat! Un bebeluș e ca un miel nevinovat și fără pată... Și Cine este Mielul fără pată? În acel moment, bebelușul e chipul și asemănarea lui Isus. Iar faptul că mama însăși își ucide propriul copil determină o profundă legătură cu infernul, permițând să iasă cât mai mulți diavoli de acolo pentru a distruge și a ștrangula omenirea. E ca și cum s-ar deschide niște bariere, bariere pe care Dumnezeu le-a pus ca să împiedice ieșirea răului, dar care se deschid la fiecare avort. Atunci ies acele larve oribile, acei demoni care persecută omenirea, demonii prostituției, ai aberațiilor sexuale, ai satanismului, ai ateismului, ai sinuciderilor, ai indiferenței... Ai tuturor relelor pe care le vedem în jurul nostru. Și lumea merge din ce în ce mai rău în fiecare zi... Gândiți-vă la câți copii sunt uciși în fiecare zi: e o mare victorie a celui rău! Iar cu prețul acestui sânge nevinovat, crește tot mai mult numărul demonilor ieșiți afară, pe pământ, care circulă liberi printre noi! Iar viața noastră se transformă într-un infern, cu probleme de orice fel, cu boli, cu atâtea rele ce ne chinuie: toate acestea nu sunt decât consecința acțiunii libere a diavolilor în mijlocul nostru! Dar noi singuri suntem cei care deschidem poarta răului prin păcatele noastre și îl lăsăm să circule liber în viața noastră. Nu păcătuim numai cu avortul; dar este dintre păcatele cele mai grave. Și apoi avem tupeul să dăm vina pe Dumnezeu pentru toată mizeria, toate bolile și suferința de care avem parte!

Iar Dumnezeu, în Bunătatea Sa Nemărginită, ne pune la dispoziție Sacramentul Reîmpăcării prin care avem oportunitatea să ne căim și să ne spălăm de păcatele noastre în spovadă, rupând astfel lanțurile cu care ne leagă satana și scăpând de influența lui în viața noastră. Așa putem spăla sufletul nostru... Dar, eu personal n-o făcusem...

Sfaturile rele

Dar de câte ori nu ucidem în mod spiritual? Câți din noi nu se preocupă pentru ca proprii fii să aibă cu ce să se îmbrace, să mănânce bine, să poată studia?... Iar dacă se îmbolnăvesc, aleargă imediat la medic... Dar câți dintre noi nu-i ucidem în mod spiritual pe copiii noștri? Mulți sunt triști, sau mânioși, pentru că nu au alături un tată sau o mamă, nu au iubirea părinților. Imaginați-vă o femeie care, de exemplu, se duce la biserică și spune: "Îți mulțumesc, Dumnezeul meu, pentru că mi-ai dat copii atât de buni care, de când m-a părăsit soțul meu, îl urăsc și mă iubesc numai pe mine..." Știți ce a făcut acea mamă? Și-a ucis spiritual copiii... Pentru că a urî înseamnă a

ucide. De câte ori nu-i înveninăm pe copiii noștri! Ori Dumnezeu nu permite așa ceva.

Isus îmi arăta acum că fusesem o asasină înspăimântătoare, pentru că nu numai că păcătuisem avortând, dar am și finanțat multe avorturi. Iată puterea pe care mi-o dăduseră banii! M-au făcut complice! Spuneam că femeia are dreptul să hotărască dacă să rămâna însărcinată sau nu! Priveam în Cartea vieții mele și cât mă îndurerau acum cele făcute... Când avem veninul în noi, nu putem da celorlalți nimic bun și toți cei care se apropie de noi sunt trași în prăpastie... Unele fete dintre rudele mele frecventau casa mea. Fiind cea care aveam bani, le invitam, le vorbeam despre modă, despre dragoste și le dădeam sfaturi cum să-și pună în evidență trupul pentru a fi cât mai atrăgătoare.

Vedeți cum le prostituiam de mici! Acesta a fost un alt păcat oribil, după avort. Le prostituiam pentru că le dădeam astfel de sfaturi: "Nu fiți proaste, fetelor, nu ascultați de mamele voastre care vă vorbesc despre castitate și virginitate: astea nu mai sunt la modă! Vorbesc de Biblie care e veche de 2000 de ani! Și apoi acești preoți, care nu vor să se pună la zi, vă vorbesc de ce zice Papa, care nici el nu mai e la modă..." Vă dați seama ce venin le transmiteam acelor copile? Le spuneam că pot să dispună de trupul lor, numai să fie atente să nu rămână însărcinate... Iar când una dintre ele, având doar 14 ani, a venit la mine plângând pentru că rămăsese gravidă, în loc s-i vorbesc despre Isus și să o ajut, i-am dat bani să avorteze. Desigur, într-un loc adecvat, de lux, ca să nu rămână compromisă fizic, dar a rămas compromisă *spiritual* pentru toată viața...

Mai finanțasem și alte avorturi, iar acum aveam tupeul să spun că nu omorâsem, că eram bună, eram *catolică* și nu era drept să stau în acel loc îngrozitor! În plus, uram și disprețuiam persoanele care îmi erau antipatice, vorbeam rău despre ele. Eram falsă, ipocrită și asasină. Pentru că nu numai cu armele se ucide o persoană. Urând, calomniind, luând în râs, făcând rău, și așa poți să ucizi o persoană...

Repararea păcatelor noastre

Cum v-am spus deja, avortul este păcatul cel mai grav în ochii lui Dumnezeu. Acum, multe persoane mă întreabă **cum putem repara avortul**. De fapt nu putem restitui viața copilului; dar în Biserica noastră avem o binecuvântare atât de mare! Sacramentul Reîmpăcării. În spovada bine făcută Dumnezeu ne iartă, iar ceea ce preotul dezleagă pe pământ, este dezlegat și în Cer. Slavă lui Dumnezeu pentru aceasta! Binecuvântat să fie Domnul pentru Bunătatea Sa! Domnul ne iartă, dar aduceți-vă aminte de cele spuse de Domnul femeii adultere: "Mergi în pace și nu mai păcătui!"

Un alt act de reparare este "Botezul de intenție". Să botezăm copiii avortați, așa cum preotul a făcut astăzi, în această celebrare, pentru ca ei să poată ieși din Limb. Vedeți înțelepciunea Bisericii! Acești copii nevinovați intră în Slava lui Dumnezeu. Acum sunt îngerași care se roagă și intervin pentru salvarea noastră. Vedeți frumusețea "economiei" lui Dumnezeu! vedeți cum **Dumnezeu scoate binele și din cel mai mare rău**! Nimic nu se pierde - decât cel care vrea să se piardă și refuză Milostivirea lui Dumnezeu. Și când o persoană evanghelizează asupra avortului și un bebeluș este salvat, și aceasta **este reparare**. Când o femeie a avortat, dar apoi se căiește și cere iertare lui Dumnezeu în spovadă, apoi nu mai păcătuiește, ea poate contribui la evitarea avortului de către alte femei. Făcând aceasta, ea își repară păcatul. Aceasta este **repararea.**

Lipsa mea de iubire pentru Dumnezeu

Relația mea cu Dumnezeu era foarte săracă, mizerabilă. Îl căutam doar când aveam probleme, și aproape totdeauna era vorba de probleme economice. Spuneam o rugăciune și ceream bani... Nimeni nu-mi spusese că făcând astfel păcătuiam, iar diavolul îmi adormise conștiința. Adesea, când ieșeam din biserică, mă opream în fața statuii lui Isus Copil și-i atingeam mâna spunând: "Ascultă-mă! Dă-mi bani, căci am mare nevoie!" Așa cum fac alții cu Budha: îi freacă burta cerându-i bani. Așa făceam eu cu Pruncul Isus!! Ce lipsă de respect! Și Domnul îmi arăta cum Îl îndurera lipsa mea de iubire pentru El și de respect. Ce durere și rușine simțeam acum!.. Apoi banii veneau, dar dispăreau repede. Cu cât veneau mai repede, cu atât mai repede rămâneam fără nimic și mă găseam într-o situație și mai rea...

Stând astfel lucrurile, o doamnă mi-a povestit că și ea trecuse printr-o situație asemănătoare, dar s-a dus la un pastor protestant și acum lucrurile se amelioraseră. Abia am auzit asta, că am și cerut să mă ducă acolo. Vedeți ce infidelă eram?!!

Am mers la acel pastor, care a făcut o rugăciune pentru mine punându-mi mâinile pe cap. Apoi m-a făcut să mă împărtășesc în felul lor. Gândiți-vă, eu primeam Trupul și Sângele Domnului (deși în mod nedemn!) și mă duc acolo să mă împărtășesc cu o "amintire" a Cinei Domnului...Pur și simplu nu eram conștientă de diferențe: îmi plăceau celebrările lor care erau foarte animate, cântau, aplaudau...și consideram Liturghiile noastre mult mai plicticoase!! Acolo nu cred în icoane, în statui, spun că asta este idolatrie... și de atunci n-am mai îngenunchiat nici eu în fața Crucifixului, pentru că... era idolatrie!

În acea epocă, aveam o vecină sărmană căreia îi mai dădeam câte un ban. Ei bine, am dus-o și pe ea, care era catolică, la biserica evanghelică,

începând astfel să-i distrug credința. Pe scurt, din cauza sfaturilor mele și a ideilor pe care i le-am pus în cap, a murit fără să primească Sfintele Sacramente. Vedeți: când nu-L avem pe Dumnezeu în noi, chiar și lucrurile bune pe care credem că le facem devin murdare ca păcatele noastre. Când în noi este răul, sfârșim prin a-i conduce și pe cei din jur în aceleași greșeli.

Cât despre mine, atunci când acel pastor mi-a cerut zeciuiala, m-am înfuriat: eram tocmai într-o perioadă fără bani, iar el îmi cerea 10% din câștigurile mele...Așa mi-a trecut *pofta* de protestantism!

Porunca a șasea: adulterul

La această Poruncă îmi spuneam plină de mândrie că în sfârșit voi trece cu bine pentru că niciodată nu avusesem un amant, fusesem totdeauna fidelă! De fapt, după căsătorie, nici măcar un sărut nu mai dădusem altcuiva decât soțului meu. Dar Domnul îmi arătă că îmi expuneam prea mult trupul, când mergeam cu sânul pe jumătate descoperit, cu fustele crăpate ostentativ sau cu pantalonii cu talie joasă și lipiți de trup, cu podoabele pe care le foloseam... Eu credeam că bărbații care mă priveau mă admirau pur și simplu, dar Domnul îmi arăta că ei păcătuiau cu mine: pentru că nu era vorba de admirație, cum credeam, ci de **o provocare** și ei păcătuiau din cauza mea. Așadar **comisesem adulterul pentru că îmi expusesem trupul**. Nu înțelegeam sensibilitatea masculină. Credeam că ei, privindu-mă vor zice: "Ce corp frumos!" În schimb, ei păcătuiau din vina mea. Niciodată n-am fost infidelă pentru că m-aș fi aruncat în brațele altui bărbat, dar era ca și cum aș fi fost o prostituată în spirit.

Pe de altă parte, mă gândeam la răzbunare dacă soțul meu mi-ar fi fost infidel și sfătuiam și pe alte femei să o facă, dacă soțul le-ar fi trădat. "Nu fi proastă! Răzbună-te, nu ierta! Fă-te apreciată! De aceea noi femeile suntem atât de supuse bărbaților și călcate în picioare..." Cu acest fel de sfaturi reușisem să determin separarea unei prietene de soțul ei pe care-l surprinsese la birou sărutând secretara. Noi, cu sfaturile noastre, nu i-am lăsat să se împace, deși el își ceruse iertare cu adevărat căit. Și ea voia să-l ierte pentru că îl iubea, dar noi am pus paie pe foc. Înțelegeți?? Când dăm astfel de sfaturi, la mijloc **este adulterul**.

Isus mi-a arătat și am văzut bine că păcatele trupești sunt îngrozitoare pentru că persoana **se condamnă**, chiar dacă lumea zice că totul e bine!

După ce m-am măritat, am avut un singur bărbat în viața mea, pe soțul meu; **dar păcatele le poți face și cu gândul, cu vorbele, cu modul cum te îmbraci sau te porți**... Și toate au consecințe funeste nu numai pentru tine, ci și asupra urmașilor tăi. A fost cu adevărat trist să văd cum păcatele și adulterul tatălui meu a făcut atâta rău familiei mele. Eu devenisem o

persoană susceptibilă, plină de resentimente, iar frații mei au devenit copii fidele ale tatălui meu. Credeți că sunt fericiți simțindu-se foarte virili? Sunt afemeiați, băutori, și nu-și dau seama de răul pe care îl fac propriilor copii.

Pentru aceasta plângea și suferea tatăl meu în Purgator, văzând consecințele păcatelor sale și exemplul rău pe care îl dăduse.

Porunca a șaptea: să nu furi

Chiar și a calomnia înseamnă **a fura**. Închipuiți-vă că eu spuneam că n-am furat niciodată. Mă consideram onestă, dar furasem de la Dumnezeu! Da, am furat de la Dumnezeu. Am fost creată și m-am născut pentru a ajuta la construirea unei lumi mai bune, pentru a contribui la extinderea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Dar în afară că nu îndeplinisem această misiune, mai dădusem și sfaturi rele făcând rău multor persoane. N-am știut să folosesc talentele pe care mi le-a dat Dumnezeu... Deci **am furat**, e clar că am furat. Câtor persoane nu le-am furat bunul nume calomniindu-le sau răspândind calomniile pe care le auzeam despre ele? Nu vă puteți imagina cât sunt de groaznice păcatele limbii noastre! Și cum se repară ele?

Cum să repari onoarea cuiva după ce ai făcut-o bucățele? Sau cum să repari calomnia?? E foarte greu! Iată de ce, persoana care a făcut rău altora în acest fel, are foarte mult de suferit în Purgator (dacă ajunge acolo, și nu se duce direct în iad...)

Aproape toți oamenii folosesc limba ca să critice, să distrugă, să ofenseze, să păteze renumele altuia. Aceste limbi, acolo jos, suferă mult: ard!! Cum ard, nu vă puteți imagina! Domnul mi-a arătat cum ne înșelăm în judecățile pe care le facem asupra altora. În timp ce noi, de exemplu, privim cu dispreț o prostituată, Domnul o privește cu nesfârșită Iubire, cu nesfârșită Milostivire. Văzând în interiorul ei, El cunoaște întreaga sa viață și cauza care a împins-o la acest pas. Să știți că multe dintre ele duc această viață din cauza păcatelor noastre. Chiar și pentru disprețul nostru, pentru lipsa noastră de iubire pentru aproapele... A întins mâna cineva ca să ajute vreo prostituată? Sau o persoană prinsă furând? Ne petrecem viața judecând și văzând defectele altora, greșelile lor, și condamnându-i. Dar când vedem că cineva greșește, mai bine să ne închidem gura, să ne plecăm genunchii și să ne rugăm pentru acea persoană. De multe ori nu putem face nimic mai mult; dar **Dumnezeu poate!** Să n-o judecăm, să n-o criticăm, altfel păcătuim mai rău decât ea.

Nu putem în nici un caz să dăm mărturii false sau să contribuim la acestea, pentru că în acest fel **furăm pacea** aproapelui. Și atenție, pentru că minciuna e totdeauna minciună, nu există minciuni mari sau mici, verzi, sau roz... A minți este totdeauna **grav** și tatăl minciunii este satana.

Eu mințisem atât de mult și la ce mi-a folosit? Toată viața mea ieșise acum la lumină, **la Lumina lui Dumnezeu**. Acolo n-a venit nimeni să-mi ceară socoteală sau să mă reclame - diavolul doar mă aștepta, ca să mă ducă cu el în iad... Judecata se petrecea **în conștiința mea, în fața lui Dumnezeu**...

Părinții mei erau acolo și vedeau minciunile mele, dar mama nu mă acuza; mă privea doar cu mare tristețe...

Apoi cea mai mare minciună a mea a fost când mă mințeam pe mine însămi: când ziceam că nu ucideam, că nu furam, că eram o persoană bravă...că nu făcusem rău nimănui, că Dumnezeu nu există și că voi merge în Cer ca toată lumea... Ce rușine îngrozitoare încercam acum!

Domnul continua să-mi arate că, în timp ce în casa mea se arunca mâncare, în alte case din lume nu aveau ce să mănânce. Îmi spuse: "Observă, le e foame! Și ce făceai tu cu ceea ce ți-am dat? Le risipeai. Privește: le e frig. Și ce făceai tu? Cumpărai lucruri de marcă, cheltuiai sume mari ca să fii la modă, și le țineai prin dulapuri, ai devenit sclavă a trupului tău... Ai făcut din el un idol... Privește câți nu au cu ce să se îmbrace, sau să mănânce, sau să-și plătească datoriile..."

Isus îmi arătă foamea fraților mei și înțelegeam că și eu eram responsabilă pentru foamea și condițiile prin care trecea țara mea și lumea întreagă... Pentru că **toți suntem responsabili**! Prin păcatele noastre...

Le **furasem** apoi copiilor mei harul de a avea o mamă în casă, o mamă blândă, duioasă, care să-i iubească și să aibă grijă de ei. Eu plecam și lăsam copiii cu "mama" televizor și cu "tata" computer, cu video-jocuri... Și mă mai și credeam o mamă bună...de multe ori plecam la 6 dimineața și mă mai întorceam la 11 noaptea... Apoi, ca să-mi liniștesc conștiința, le cumpăram lucruri scumpe, tot ce voiau...

Rămăsesem îngrozită atunci când o auzisem pe mama mea întrebându-se ce anume greșise... ce trebuia să facă și nu făcuse privind educația mea! Era o femeie sfântă, care semăna în noi principiile lui Dumnezeu, de aceea m-am întrebat în sinea mea, ce va fi cu mine, care n-am făcut nimic din toate acestea pentru copiii mei??

Ce durere imensă... **Furasem pacea copiilor mei!** În Cartea Vieții vedem totul, toată viața, ca pe un film. Ce chin a fost să-i aud pe copilașii mei zicând: "Sperăm ca mama să vină târziu! Să fie multe mașini pe stradă și să vină târziu... E așa de rău când vine, numai bombăne și strigă la noi!" Ce tristețe, fraților! Un copilaș de trei ani jumătate și altul puțin mai măricel să aspună așa ceva!... Le furasem pacea pe care trebuia să o aduc în casă, nu-i făcusem să cunoască pe Dumnezeu prin mine... În rest, nu le puteam da ce nu aveam în mine: dragostea de aproapele! Și când nu-l iubești pe aproapele, nu-L iubești nici pe Domnul, pentru că **Dumnezeu este Iubire**...

Și a minți înseamnă **a fura**. În asta eram expertă, știți,... căci satana devenise tatăl meu. Îl poți avea ca Tată pe Dumnezeu, sau pe satana. Dacă Dumnezeu este Iubire, iar eu uram, cine era tatăl meu? Dacă Dumnezeu mă învață să iert și să iubesc pe cei ce-mi fac rău, iar eu eram răzbunătoare și mincinoasă, iar satana este tatăl minciunii, atunci cine era tatăl meu?? Minciunile sunt minciuni, iar tatăl lor este diavolul. Păcatele făcute cu limba sunt îngrozitoare! Vedeam tot răul pe care l-am făcut când criticam, când luam în râs, când porecleam pe cineva,,, Cum se simțea persoana respectivă, cum îi cream complexe de inferioritate capabile să o distrugă... De exemplu o numeam "grasa" pe o persoană care era așa, dar numind-o astfel, o făceam să sufere și în cele din urmă s-a distrus. Să vă explic mai bine: v-am povestit că la 13 ani făceam parte din acel grup de fete "experte" și că eram mândră de asta. Domnul mi-a arătat cum ne purtam noi cu o colegă din clasa noastră care era grasă. Făceam cerc în jurul ei și o numeam *focă, elefant...* și ne băteam joc de ea. Acum, în Cartea Vieții, vedeam cum acestă sărmană ființă avea tot mai multe complexe din cauza obezității sale. Se privea în oglindă și se vedea tot mai urâtă. A început să ne urască și să se urască pe sine. Iar ura este moartea sufletului. Încerca tot felul de metode și, în pragul disperării, într-o zi a băut o sticluță de iod. S-a intoxicat foarte tare și a rămas aproape oarbă, încât după aceea nu a mai venit la școală. Nouă nu ne păsa! Vedeam că nu mai e, dar nu ne interesa *de ce* nu mai vine...

De aceea vă spun, fraților: păcatele colective sunt foarte grave. Pentru că sunt păcatele noastre. Păcatul acelei fete a fost păcatul nostru. Păcatul comunității **e și păcatul tău** pentru că n-ai făcut nimic ca să-l eviți! Și aceasta este valabil nu numai pentru păcatul individual, dar și pentru cele ale omenirii, pentru care n-ai făcut nimic ca să se poată evita. De exemplu, ne amuzăm în fața vulgarităților și a pornografiei prezente pe ecranele televizoarelor, iar dacă suntem prea scârbiți, schimbăm canalul. Dar câți dintre noi s-au gândit să protesteze împotriva acestor mizerii prezente zilnic în fața copiilor noștri? N-avem timp, suntem prea ocupați și lăsăm răul să pună stăpânire pe viața noastră...

Puterea cuvântului!... Am distrus-o pe colega aceea poreclind-o și bătându-ne joc de ea: diavolul a intrat și a ruinat-o; acum ea distruge pe alții cu ura ei și așa se formează curentul răului. Unde e ură, e și cel rău... Așa am asasinat o colegă de școală: i-am ucis sufletul.

Douăzeci de ani mai târziu: aveam o nepoată foarte drăguță. O învățam, o sfătuiam cum să se îmbrace, cum să-și pună în evidență trupul, cum să se machieze, etc. Într-o zi s-a ars grav, pe 70% din corp, putea să moară. Eu m-am înfuriat pe Dumnezeu și m-am dus în capela spitalului spunând: "Doamne, dacă exiști, demontrează-mi-o! Demonstrează-mi că exiști,

salveaz-o!". De ce mândrie diabolică dădeam dovadă: numai Dumnezeu știa ce era mai bine pentru sufletul ei! Nepoata mea n-a murit, dar a rămas cu multe cicatrici urâte, iar mâinile îi erau deformate... O tristețe s-o privești. La vremea aceea stăteam bine din punct de vedere financiar și o luam cu mine, uneori o duceam la piscină. Dar când o puneam în apă, ceilalți ieșeau afară protestând: "Ce dezgustător! Dar de ce iese din casă cu o asemenea creatură?! Vine aici să ne strice vacanța!" Așa ziceau persoanele care o vedeau: oamenii sunt răi, egoiști, nu se gândesc la suferința altuia... În consecință, nepoata mea n-a mai vrut să iasă din casă; a început prin a-i fi frică de oameni și a sfârșit prin a-i urî... (Plânge)

Dumnezeu ne va arăta fiecăruia dintre noi când am ridiculizat un frate, fără nici o picătură de compasiune. Ce drept avem să facem pe cineva să sufere? Domnul ne va arăta câte persoane **am asasinat numai cu un cuvânt**. Vom vedea puterea îngrozitoare pe care o are cuvântul de **a ucide sufletele**.

Și măcar dacă aș fi mers în fața Domnului și i-aș fi cerut harul de a-mi repara păcatele! Atunci Dumnezeu ar fi însănătoșit sufletul nepoatei mele. Pentru că Dumnezeul nostru e un Dumnezeu plin de Iubire, pe măsură ce închidem poarta răului, **ne deschide poarta binecuvântării**.

Acum, când Domnul mă judeca conform **celor 10 Porunci**, vedeam clar că eu spuneam că-L iubesc pe Dumnezeu numai cu buzele, dar în realitate îl adoram pe satana. Mi-a arătat cum spuneam că-L iubesc pe Dumnezeu, dar de fapt eram falsă și invidioasă... N-am fost recunoascătoare nici măcar față de părinții mei...

Iubirea de aproapele

Niciodată, niciodată nu iubisem sau nu-mi fusese milă de frații mei din afară. Niciodată nu m-am gândit la bolnavi, la singurătatea lor, la copiii fără mamă, la orfani... Cu atâta suferință. cu atâția copii care suferă, aș fi putut să spun măcar: "Doamne, ai milă de ei! Doamne, îngăduie-mi să mă rog pentru ei... Dar eu, nimic! Inima mea de piatră nu se gândea niciodată la suferința altuia. N-am făcut niciodată ceva pentru aproapele din iubire... Da, mai dădusem bani unor pesoane nevoiașe, dar niciodată din iubire pentru ei, ci pentru că aveam bani și-mi plăcea ca ceilalți să vadă gestul meu, să spună că sunt bună... Apoi, cum știam să profit de sărăcia oamenilor. Spuneam: *uite, îți dau asta, dar du-te și adu-mi copilul de la școală, că eu n-am timp...* Sau *ia asta, dar du-mi cumpărăturile la mașină...* sau *fă-mi asta... ori cealaltă...* Nu dădeam nimic pe gratis! Făceam caritate ca să primesc ceva în schimb sau ca să fiu admirată, nu din iubire pentru aproapele...

Când Isus mă judeaca, am văzut **câte rele ieșeau** din acea dorință nestăvilită de a avea bani, mulți bnai, crezând că astfel voi fi fericită. Dar

tocmai perioada când aveam mai mulți bani a fost cea mai rea pentru sufletul meu: mă simțeam goală pe dinăuntru, frustrată și chiar am vrut să mă sinucid. Această aviditate, această dorință de bani m-a dus și mai departe de Domnul. Domnul îmi spuse: "Aveai un idiol, acest idol era banul și din cauza lui te-ai condamnat, îndepărtându-te de Domnul tău".

Într-adevăr, ajunsesem să avem mulți bani, dar nefolosindu-i cum trebuie, aceștia s-au risipit, iar eu lăsasem în urma mea numai datorii!

La sfârșitul examenului meu asupra **celor 10 porunci**, mi-am dat seama că nu trecusem cu bine peste nici una. Îngrozitor! Ce spaimă!! Trăisem într-un adevărat haos, eu care credeam că n-am ucis, că n-am făcut nici un rău...

Cartea Vieții

Mi-ar place să găsesc cuvintele potrivite ca să vă descriu **Cartea Vieții** pe care mi-a arătat-o Domnul: e minunată! Vedem toată viața noastră, acțiunile noastre și consecințele lor, bune sau rele cum au fost ele, asupra noastră și asupra altora. Înțelegem gândurile și sentimentele noastre, și pe cele ale altora. Totul ca într-un film ce începe din momentul fecundării, când suntem luați de mână de Domnul și ne arată toată existența noastră. La început sufletul nostru e plin de o Lumină încântătoare, e plin de Iubirea lui Dumnezeu... O Iubire impresionantă. Nu știu dacă ați observat vreo dată cum adesea noii născuți bolborosesc ceva, râd singuri, scot diferite sunete. Știți, ei vorbesc atunci cu Dumnezeu. Da, pentru că sunt cufundați în Duhul Sfânt. Și noi suntem cufundați, dar diferența este că ei, în puritatea lor, știu să profite de Dumnezeu și de Prezența Sa.

Nu vă puteți imagina cât de minunat a fost să văd momentul în care Dumnezeu mi-a creat sufletul în pântecele mamei mele. Sfletul meu era purtat de mâna lui Dumnezeu Tatăl! Am descoperit un Dumnezeu Tatăl atât de Frumos, Minunat, Tânăr, Grijuliu și afectuos, care avea grijă de mine 24 ore din 24. Care mă iubea, mă ocrotea și mereu venea să mă caute când mă îndepărtam de El, cu infinită răbdare... Eu vedeam numai pedeapsă, iar El era **numai Iubire**, numai Iubire..., pentru că El nu privea numai la trup, și vedea cum mă îndepărtam de mântuire.

Știți, mama mea era măritată de 7 ani și încă nu avea copii. În acele momente era foarte chinuită de infidelitățile tatălui meu. De aceea era foarte preocupată și îndurerată când a aflat că era însărcinată. Plângea mereu și toate acestea au avut o influentă negativă asupra mea, am fost marcată interior, încât nu m-am simțit niciodată iubită de mama mea. Și totuși ea fusese atât de afectuoasă, atât de bună cu mine! Îmi dădea mereu dovezi de afecțiune, dar eu credeam că nu mă iubește și am trăit mereu cu acest complex.

Pentru aceasta, numai **Sfintele Sacramente** sunt Harul lui Dumnezeu care **ne vindecă**.

Când am fost botezată, să vedeți ce sărbătoare a fost în Cer! Pentru că în acel moment **o mică creatură primește pe frunte Sigiliul**, Sigiliul de fiu al lui Dumnezeu, de apartenență la Isus Cristos.

Dar am văzut în Cartea Vieții, că încă de mică, asupra mea s-au imprimat consecințele păcatelor făcute de tatăl meu, minciunile sale, infidelitatea, băutura, suferința pe care o producea mamei. Toate acestea m-au însemnat și au fost cauza sentimentelor negative care puneau stăpânire pe mine.

Talentele

Domnul îmi zise: "Ce ai făcut cu talentele pe care ți le-am dat?..."

"Ce-ai făcut cu talentele?" - mă întreba Domnul; nu cu exteriorul meu, care era parfumat cu cele mai scumpe parfumuri, elegant și împodobit cu tot ce era la modă... Nu, Domnul mă întreba **despre talentele** pe care mi le dăduse. Venisem în lume cu o misiune, cu aceea cu care vine orice creștin: să răspândesc Împărăția Iubirii. Dar eu uitasem și că aveam un suflet, și că primisem anumite talente, cu atât mai puțin că ar fi trebuit să fiu față de alții mâna Milostivă a Domnului... Nici nu bănuiam că tot binele pe care îl lăsasem neîmplinit cauzase multă durere Domnului Nostru. Vedeam talentele minunate pe care Domnul le pusese în viața mea...

Noi toți, fraților, **valorăm foarte mult pentru Dumnezeu.** El ne iubește pe toți, pe fiecare în mod special. Toți avem o misiune în această lume. Și am văzut cât de preocupat era diavolul pentru că aceste talente, pe care Dumnezeu le-a pus în noi, erau în serviciul Domnului. Era capabil să facă orice ca să ne împiedice...

Știți despre ce îmi cerea mai mult socoteală Domnul? Despre **lipsa mea de iubire și caritate față de aproapele**, și îmi spuse: "Moartea ta spirituală a progresat mult pentru că nu-ți era milă de frații tăi. Trăiai, dar erai moartă. Când vedeai sau auzeai despre suferințele altora, era ca un aviz pentru tine, dar tu rămâneai de piatră. Chiar dacă spuneai din buze << o, sărmanii>>, nu simțeai nimic în inimă, fiindcă păcatul ți-o împietrise".

Și Domnul mi-a arătat în Cartea Vieții cum într-o zi, am văzut din întâmplare la TV, o sărmană femeie care plângea asupra cadavrului soțului său ce tocmai fusese ucis.

Trebuie să vă spun fraților, că prin tot ce se prezintă în general la TV, satana ne obișnuiește cu suferința altora în așa fel încât **să gândim** că problema e a altora și nu ne privește. Ei bine, Domnul mi-a arătat cât de rău îi face faptul că jurnaliștii se preocupă numai ca știrea să impresioneze, dar

fără a se interesa cu adevărat de durerea persoanei în cauză. În acea seară, persoana îndurerată era chiar din localitatea Veandillo, Tulima, unde mă născusem. Și pe moment am fost impresionată, am simțit chiar o durere pentru acea femeie... Dar imediat a început partea care mă interesa la TV despre diete, modă, horoscop, etc, și nu m-am mai gândit de loc la ea!

Domnul ar fi vrut ca **eu să fiu aceea** care să o ajut pe femeia respectivă și aș fi avut și posibilitatea să o fac. Era suficient să merg la preotul care stătea vizavi de casa mea și care avea o casă de primire la Bogota; el ar fi ajutat-o pe femeia aceia și pe copiii ei. Acela era unul dintre momentele în care puteam folosi talentele date de Domnul, ajutând familia aceea... Dar eu fusesem mai preocupată de modă și de ce vedeam la televizor. Acum Domnul mă făcea să simt toată durerea femeii și a copiilor săi... (Plânge).Știți, primul lucru de care vom da cont lui Dumnezeu, chiar înainte de păcate, sunt **omisiunile**! Sunt foarte grave! Nu vă imaginați cât de grave! Într-o zi veți vedea, așa cum le-am văzut și eu. Aceste păcate Îl fac să plângă pe Dumnezeu. Da, Dumnezeu plânge văzând că fiii Săi suferă în mijlocul indiferenței noastre, a lipsei noastre de compasiune. Domnul ne va arăta, ne va arăta tuturor, consecințele păcatului nostru de indiferență în fața suferinței altora. E atâta durere în lume și noi nu facem nimic.

Pe scurt, acea femeie, văzându-se persecutată (au vrut s-o ucidă și pe ea), s-a adresat preotului din satul ei care i-a dat ceva bani și o scrisoare de recomandare sfătuind-o să fugă la Bogota. Acolo s-a prezentat în mai multe locuri unde o trimisese parohul, dar nimeni nu a primit-o. Știți ce s-a ales de acea sărmană femeie? A încăput pe mâinile unora care au folosit-o în prostituție! (continuă să plângă).

Domnul mi-a mai acordat o posibilitate ca s-o ajut când am revăzut-o după mulți ani. Într-o zi a trebuit să merg în centru, în acel cartier unde se vede mai bine mizeria și sărăcia... Nu-mi plăcea să merg acolo pentru că eu mă credeam superioară și nu vroiam să văd așa ceva. Dar în acea zi trebuia să merg acolo și la un colț de stradă, fiul meu m-a întrebat: "Mama, dar de ce e îmbrăcată așa doamna aceea și de ce poartă fusta așa de scurtă?" Am răspuns: "Nu te uita la ea, fiul meu, acestea sunt femei ușoare care își vând trupul pentru bani, pentru plăcere: sunt prostituate, sunt infame". Așa am vorbit, clasificând fără milă o soră, căzută în acea condiție din indiferența unui popor și în plus mi-am mai înveninat și băiatul... Domnul îmi spuse: "Indiferenții sunt cei căldicei și eu îi vomit! Nu vor intra niciodată în Cer! Indiferentul e cel ce trece prin lume și nu-l interesează nimic în afara propriilor interese! Moartea ta spirituală a început încă de când nu-ți păsa de ce se întâmplă fraților tăi. Când te gândeai numai la bunăstarea ta!"

Comorile spirituale

Fusesem chemată la existență ca să ajut la construirea unei lumi mai bune folosind talenetele pe care mi le dăduse Dumnezeu, dar n-o făcusem!

În schimb, cu sfaturile răutăcioase pe care le dădusem, cu exemplul rău trăsesem mulți oameni spre pierzare! Domnul îmi mai spuse: "N-ai șiut să folosești talentele pe care ți le-am dat... Dar acum ce comori spirituale Îmi aduci?"

Comori spirituale?!! Mâinile mele erau goale. Atunci îmi spuse: "La ce îți folosesc cele două apartamente pe care le aveai, cabinetele, că te considerai o profesionistă, cu mari satisfacții? Poate că ai putut aduce aici măcar o cărămidă? La ce ți-a servit cultul tău pentru trup, timpul și banii pierduți cu orele de gimnastică, cu dietele, cu manichiura, cu machiajul? Ai făcut din trupul tău un idol cu care ai dus pe alții la păcat.. Erai generoasă, ce e drept, dar o făceai ca să ți se mulțumească, să fii lăudată, considerată bună. Îi manipulai pe oameni cu bani ca să-ți facă servicii, favoruri. Spune-mi, ce-ai adus aici? Când te-am vizitat cu falimentul, n-a fost o pedeapsă, cum gândeai tu, ci o binecuvântare, ca să te despart de acel idol pe care îl slujeai. Era pentru a te face **să te întorci la Mine**. Dar tu te-ai revoltat, refuzând să cobori de la nivelul social la care ajunseseși, și bletemai, sclavă al acelui idol ban! Gândeai că ai obținut totul singură, cu puterile tale, cu studiul tău, pentru că erai muncitoare, luptătoare... Ei bine, nu! Privește la alți profesioniști mai buni ca tine, și care muncesc mai mult, privește la condițiile în care trăiesc... Ție ți s-a dat mult și pentru aceasta mult ți se va cere; pentru mult trebuie să răspunzi!"

Gândiți-vă, pentru fiecare bob de orez pe care l-am aruncat, a trebuit să dau socoteală lui Dumnezeu! Pentru toate dățile când am aruncat mâncare la gunoi!

În Cartea Vieții mele m-am revăzut când eram mică și familia era săracă. Mama gătea adesea fasole, iar eu spuneam: "Iar fasolea asta blestemată? Într-o zi voi fi atât de bogată încât n-o să mai mânânc fasole". O dată, am aruncat fasolea din farfurie fără ca mama să observe, iar ea, crezând că o mâncasem în grabă, mi-a pus și porția ei. Așa a rămas fără să mănânce, De multe ori se întâmpla așa pentru că noi eram șapte și atunci eram foarte săraci. Dar mama nu se plângea niciodată, din contră era mereu cu surâsul pe buze și cu o vorbă bună pentru fiecare. Uneori rămânea fără să mănânce și pentru că bătea cineva la ușă ca să ceară ajutor și atunci ea își dădea porția ei... Iar eu am fost o fiică atât de nerecunoscătoare și mizerabilă încât am putut să o mint, să mă ascund de ea, s-o consider învechită și mai târziu chiar să-mi fie rușine cu ea...

Ei bine, nu vă imaginați harurile, binecuvântările care se revărsau asupra mea, asupra familiei și a lumii întregi **prin meritele acestei mame** care se ducea în biserică și își oferea suferințele și durerea lui Isus și mai ales, avea încredere în El!

Isus mi-a spus: "Nimeni nu te-a iubit ca mama ta!"

Apoi mi-a arătat festivitățile pe care le organizam, după ce ajunsesem cineva, și cum o mare parte din mâncarea pregătită ajungea la gunoi...

Domnul a continuat: "Privește la frații tăi, cum suferă de foame. **Mie Îmi era foame!**" - mi-a spus aproape strigând. Dacă ați ști cum Îl îndurerează pe Domnul foamea, nevoile, suferința fiilor Săi! Cum Îl întristează egoismul nostru și lipsa noastră de caritate față de aproapele!

Și a continuat să mă facă să văd cum în casa mea erau atâtea lucruri rafinate și costisitoare, de multe ori inutile. Domnul îmi spunea: "**Eu** eram gol, iar tu aveai dulapurile pline de lucruri scumpe pe care nu le îmbrăcai..." Vedeam cum atunci când una dintre prietenele mele își cumpăra vreo haină de firmă, eu trebuia să cumpăr imediat ceva și mai grozav... Dacă una își schimba mașina, îmi doream și eu imediat alta, pentru că eram invidioasă.

"Erai mereu arogantă, te comparai cu persoanele mai bogate decât tine și nu priveai niciodată spre cei mai săraci. Când erai săracă, mergeai pe calea sfințeniei - îmi dădusem o dată încălțămintea nouă unui copil al străzii, spre disperarea tatălui meu - , dar idolul ban te-a făcut să mergi pe căi greșite..." Domnul continuă arătându-mi că, **dacă nu m-aș fi închis la Har și la Duhul Sfânt, aș fi putut ajuta mulți oameni** cu talanții pe care mi-i dăduse. Mi-a arătat întreaga omenire și cum răspundem noi în fața lui Dumnezeu pentru felul în care am trăit ținând inima închisă Lui și Duhului Sfânt și inspirațiilor lor Divine. Îmi spuse: "Eu te-am inspirat să te rogi pentru aceste persoane: dacă ai fi făcut-o, răul n-ar fi intrat în ele cauzând atâtea distrugeri". De exemplu, o fetiță a fost lovită rău de tatăl său... sau un bărbat și-a ucis soția: dacă eu n-aș fi fost închisă Duhului Sfânt și aș fi ascultat inspirațiile Sale Divine, m-aș fi rugat pentru acele persoane, diavolul n-ar fi putut intra în ele și n-ar fi produs atâta suferință. Sau acel tânăr nu s-ar fi sinucis... Domnul continua: "**Dacă te-ai fi rugat,** acea tânără n-ar fi avortat, acea bolnavă n-ar fi murit singură crezându-se părăsită de Mine, pe un pat de spital... **Dacă te-ai fi rugat**, Eu te-aș fi putut sfătui cum poți să-i ajuți pe acești frați ai tăi, te-aș fi condus la ei. Atâta durere în lume și tu ai fi putut ajuta... Dar tu, erai de piatră! Incapabilă de iubire!

În ancheiere, vreau să vă mai spun cum se vede în Cartea Vieții.

Eu eram foarte ipocrită, falsă. Eram dintre acelea care în fața persoanei o elogiază, iar pe la spate o vorbesc de rău. De exemplu spuneam cuiva:

"Ești frumoasă, ce îmbrăcăminte drăguță ai, îți vine de minune!" Iar în gând îmi spuneam: "ești urâtă, mă dezguști, și mai faci și pe regina!"...

În Cartea Vieții se vede totul, cu diferența că se văd și toate gândurile. Toate minciunile mele erau descoperite, încât oricine le putea vedea. De câte ori nu plecasem de acasă ascuzându-mă de mama, mințind că am de lucru la școală sau la bibliotecă, iar eu mergeam cu grupul la un film pornografic sau la bar ca să luăm o bere... Mama mă credea, iar acum vedea totul în Cartea Vieții. Ce rușine! Ce durere simțeam!... Când eram săraci, mama îmi dădea la școală puțin lapte și o banană. Mâncam banana și aruncam coaja pe unde nimeream, pe coridor sau pe stradă, fără să-mi pese că cineva ar fi putut aluneca pe ea și cu atât mai puțin de cei ce trebuiau să facă curățenie... Ei bine, până și acest amănunt, această neglijență era consemnată acolo și Domnul îmi arăta cine a căzut făcându-și rău din cauza mea.

O dată, la o cassă dintr-un supermarchet, am primit ca rest 4500 de pesos în plus. Nu mi-am dat seama decât acasă. Ar fi trebuit să mă întorc și să-i restitui, dar cum traficul era aglomerat, am renunțat bombănind: "ce idioată! Să-i fie de bine dacă a fost așa căscată!" Dar am avut remușcări pentru acei bani, căci părinții mă învățaseră să nu mă ating nici măcar de o centimă a altcuiva. De aceea m-am dus la spovadă în duminica următoare spunând: "Mă acuz că am furat 4500 de pesos pentru că nu i-am restituit și i-am ținut pentru mine!" Nu fusesem atentă la ce-mi spusese preotul, dar măcar nu aveam pe conștiință acei bani, iar Domnul mi-a arătat că aceea fusese singura spovadă bună făcută când eram adultă..."Dar **a fost o lipsă de caritate** să nu restitui acei bani: pentru tine 4500 de pesos nu erau mare lucru, dar pentru acea femeie reprezentau hrana pentru trei zile" Și am văzut cum femeia a suferit de foame împreună cu cei doi copilași ai ei... Domnul îmi arăta și consecințele faptelor mele. Tot ce facem, ba chiar și ceea ce nu facem pentru că nu vrem să facem, totul are consecințe pentru noi și pentru alții! **Toți vom vedea aceste consecințe în Cartea Vieții**. Când va sosi momentul de a apărea în Fața lui Dumnezeu pentru judeacată, **toți veți vedea**, așa cum am văzut eu.

Imaginați-vă rușinea și durerea mea imensă când s-a închis Cartea Vieții mele...

Și cu toată comportarea mea, cu toate păcatele și nerușinarea mea, cu indiferența și sentimentele mele oribile, Domnul m-a căutat până în ultima clipă: îmi trimetea instrumente (persoane) prin care îmi vorbea, îmi striga, îmi lua lucrurile ca să mă întorc la El, ca să-L caut, să-I cer ajutorul. M-a urmărit mereu până în ultima clipă. Știți cine este Dumnezeu, Tatăl Nostru? Un Dumnezeu Puternic, plin de Iubire, Care cerșește pe lângă fiecare dintre

noi **să ne convertim, să ne întoarcem la El**... Când îmi mergea rău, eu spuneam: "Dumnezeu m-a pedepsit, m-a condamnat!" Dar nu e așa! **Niciodată nu ne condamnă El**: eu alesesem de bună voie cum să-mi duc viața și cine să fie tatăl meu; îl alesesem pe satana.

Ei bine, imaginați-vă că după ce am fost lovită de fulger și mi-am revenit prima oară, după ce m-au dus la Spitalul Social, în timp ce așteptam să fiu operată, L-am văzut pe Domnul Nostru Isus Cristos stând aplecat asupra mea. Cum era posibil?! Am crezut că am halucinații și am închis ochii. Dar când i-am redeschis, **El era tot acolo** și mi-a spus cu duioșie: "Vezi, micuțo, ești pe moarte: **ai nevoie de Milostivirea Mea. Cere-Mi-o!**"

Așa a spus: **Milostivire.** Dar eu gândeam: "Milostivire, pentru ce? Ce rău am făcut?!" Nu eram conștientă de păcatele mele, căci conștiința mea fusese întunecată de tot de către cel rău... Eram mai preocupată de inelele mele, cum să fac să le dau soțului meu...

Dumnezeu Tatăl ne iubește pe toți și pe fiecare, independent de faptul dacă suntem buni sau răi; și ne iubește cu o asemenea intensitate încât până în ultima clipă vine la noi cu mare duioșie, ne îmbrățișează cu toată Iubirea Sa... El vrea să ne salveze, dar dacă noi nu-L primim, nu-I cerem Iertare și Milostivire recunoscând greșelile noastre, ne lasă liberi să urmăm ceea ce am ales. Dacă viața noastră a fost o viață fără Dumnezeu, este foarte probabil ca noi să-L refuzăm, și El ne respectă alegerea. Nu ne obligă să-L acceptăm. Așa a fost și cu mine...

Întoarcerea

Când Cartea Vieții mele s-a închis, eram cu adevărat terorizată. M-am revăzut cu capul în jos, gata să cad în prăpastie și în timp ce se deschidea gura aceea care era gata să mă înghită, am început să strig îngrozită la toți sfinții ca să mă salveze. N-o să vă vină să credeți ce cantitate de Sfinți am reușit să numesc: "Sfântul Francisc, Sfânta Clara, Sfântul Ambrozie, Sfântul Isidor, Sfântul Augustin, etc... Nu știu cum de mi i-am amintit, așa rea catolică cum eram... Dar când am terminat lista, am rămas în tăcere, într-un gol imens: mi-am dat seama că **nimeni nu putea să facă nimic pentru mine** și mi-am spus: "Pe pământ, toți cred că sunt o sfântă, iar acum, unde mă duc??!"... Am ridicat ochii și am văzut privirea mamei, plină de o durere profundă. Am strigat: "Mamă, ce rușine! Sunt condamnată, unde merg n-o să te mai văd niciodată!"

În acel moment, Isus i-a acordat **un Har minunat**: mama mea stătea nemișcată, dar Isus i-a îngăduit să ridice degetul în sus, invitându-mă astfel să privesc într-acolo. Am privit și de pe ochi mi-au căzut un fel de cruste

foarte dureroase: era **orbirea spirituală** de care scăpam și în acea clipă am revăzut un moment minunat de care uitasem. Într-o zi, o pacientă de a mea îmi spusese: Doamna doctor, eu sunt foarte tristă pentru dumneavoastră, pentru că sunteți prea materialistă. Dar dacă într-o zi o să vă găsiți în necaz sau într-un mare pericol, ori care ar fi el, cereți lui Isus Cristos să vă îngrijească cu Sângele Său și cereți-l iertare, pentru că niciodată, niciodată El nu vă va părăsi, din moment ce a plătit cu propriul Sânge pentru dumneavoastră..."

Atunci, cu mare rușine și durere am început să strig: "Doamne! Isuse Cristoase, ai milă de mine! **Iartă-mă, Doamne, iartă-mă**!...Mai dă-mi o a doua șansă!..."

În clipa următoare, Isus se aplecă și mă trase afară din gaura aceea! M-a ridicat și m-a purtat pe un loc plan spunându-mi cu multă iubire:

"Da, **te vei întoarce și vei avea o nouă șansă**.. Nu pentru rugăciunile familiei tale, care e normal să plângă și să strige pentru tine, ci pentru intervenția tuturor persoanelor străine de carnea și sângele tău care au plâns, s-au rugat și și-au înălțat propria inimă cu iubire pentru tine".

Știți ce am văzut? Am văzut **marea putere a rugăciunii de mijlocire**, fraților! Știți cum puteți să stați mereu în prezența Domnului? Rugați-vă zilnic pentru fiii voștri, dar **rugați-vă și pentru fiii din lumea întreagă**! **Rugați-vă pentru alții**. În acest mod veți sta în prezența lui Dumnezeu toată ziua, toate zilele.

Vedeam cum se înalță spre Domnul mii și mii de flăcărui, albe, minunate, pline de iubire; erau rugăciunile multor persoane care se rugau pentru mine după ce văzuseră la TV ce mi se întâmplase. Se rugau și ofereau Liturghii. **Cel mai mare dar pe care îl poate oferi cineva cuiva este Sfânta Liturghie.** Nu există nimic mai eficace care să poată ajuta pe cineva decât Sfânta Liturghie. E ceea ce Îi place mai mult lui Dumnezeu: să-i vadă pe fiii Săi intervenind pentru aproapele, în ajutorul lui. Iar Sfânta Liturghie nu e opera omului, ci **a lui Dumnezeu**.

Între acele mici luminițe era și una enormă, mult mai mare decât celelalte. Am privit cu curiozitate vrând să știu cine era acea persoană care mă iubea atât de mult și Domnul mi-a spus: "Acel om pe care îl vezi acolo, e o persoană care te iubește mult și care nici măcar nu te cunoaște". Și mi-a arătat un sărman concetățean care trăia în munți, în Sierra Nevada di Santa Marta. Acest om era cu adevărat sărac, toată recolta îi fusese arsă. Până și găinile pe care le avea îi fuseseră furate de "guerillia". Acei luptători voiau să-i ia chiar și pe fiul mai mare ca să lupte cu ei... Acest om s-a coborât până în sat ca să meargă la Liturghie. Domnul m-a făcut să fiu atentă la cuvintele

cu care se ruga: *"Doamne, Te iubesc! Îți mulțumesc pentru sănătate, Îți mulțumesc pentru fiii mei... Îți mulțumesc pentru tot ceea ce îmi dai. Fii lăudat! Slavă Ție, Doamne!..."*

Rugăciunea sa era numai laudă și mulțumire aduse Domnului. Domnul m-a făcut să văd că în portofel avea o bancnotă de 10 000 de pesos și una de 5000 și asta era tot ce avea. Știți ce a făcut? La ofertoriu a dat bancnota de 10 000, nu pe cea de 5000, cum făceam eu de obicei... Și el nu bombănea pentru sărăcia lui, nici nu cerea nimic pentru el, ci mulțumea și lăuda pe Dumnezeu. Ce exemplu, fraților! La ieșirea din biserică s-a dus să cumpere o bucată de săpun. Vânzătorul i l-a înfășurat într-o foaie de ziar în care era știrea accidentului meu și fotografia în care apăream toată arsă. Când omul a ajuns acasă și a citit știrea, a plâns emoționat și, ca și cum aș fi fost o persoană foarte dragă pentru el, s-a prosternat cu fața la pământ și a implorat pe Domnul din toată inima:

"Tată, Domnul meu, ai milă de această sărmană surioară a mea, salvează-o, Doamne, salvează-o! Dacă o salvezi, Îți promit să merg la "Sanctuarul din Buga"... Te rog, Doamne, salvează-o!"

Gândiți-vă, acel om atât de sărac, care nu blestema, nu se plângea pentru că suferea de foame cu familia lui, ci Îi mulțumea și Îl lăuda pe Dumnezeu... acest om era dispus să traverseze țara ca să meargă și să îndeplinească o promisiune pentru o persoană pe care nici măcar nu o cunoștea!...

Domnul îmi spuse: **"Aceasta este adevărata iubire de aproapele! Așa trebuie să-ți iubești aproapele!"** Și mi-a dat această misiune:

"Te vei întoarce pe pământ, ca să dai mărturia ta pe care o vei repeta nu de 1000 de ori, ci de 1000x1000 de ori. Vai de cine ascultându-te nu se va schimba, pentru că va fi judecat cu mai multă severitate. Și aceasta este valabil și pentru tine, la a doua întoarcere, pentru consacrații care sunt preoții mei, și pentru oricine care nu te va asculta: pentru că nu e cineva mai surd decât cel care nu vrea să audă, nici mai orb decât cel care nu vrea să vadă".

Aceasta, dragii mei, nu este o amenințare... Domnul nu are nevoie să ne amenințe. Aceasta este a doua oportunitate care mi s-a dat mie și care vi se dă și vouă. Asta demonstrează cât de mult ne iubește Dumnezeu care pune în fața ochilor voștri această oglindă care sunt eu, Gloria Polo. Căci Dumnezeu nu vrea să ne condamnăm, ci să trăim cu El în Rai. Dar pentru aceasta trebuie să ne lăsăm transformați de El.

Când va sosi ora voastră să plecați din această lume, fiecăruia dintre voi vi se va deschide Cartea Vieții; când veți muri, toți veți trece prin aceste

momente, așa cum am trecut eu. Acolo vedem totul cum s-a întâmplat în viață, cu diferența că vom vedea și gândurile noastre și sentimentele, ne vom vedea faptele și consecințele lor, omisiunile noastre și consecințele lor. Totul în Prezența lui Dumnezeu. Dar cel mai frumos e că fiecare va vedea pe Domnul Față la față, care ne cere să ne convertim: până în ultima clipă ne cere aceasta, pentru ca în adevăr să începem să fim **creaturi noi**, cu El, pentru că fără El nu vom putea!

Recuperarea fizică

Când Domnul m-a făcut să mă întorc, rinichii mei nu funcționau și nu-mi făceau dializă pentru că nu mai era cazul din moment ce tot aveam să mor... Dar dintr-o dată, au început să funcționeze; la fel plămânii, ba chiar și inima a început să bată cu putere. Vă imaginați stupoarea medicilor: nici nu mai aveam nevoie de aparate!

A început recuperarea mea fizică... După o lună, medicii mi-au spus: "Gloria, Dumnezeu face o minune cu dumneata, pentru că deja ți-a crescut o piele fină pe toate rănile... Dar cu picioarele nu mai putem face nimic, trebuie să le amputăm!"

Mi-am amintit de tot timpul pierdut ca să-mi mențin suplețea și frumusețea acestor picioare care acum erau negre și trebuiau amputate...

M-au dus la etajul 7 unde trebuia să rămân pentru intervenție. Acolo era o doamnă care avea piciorele amputate, dar care trebuiau amputate din nou, mai de sus...Văzând-o, m-am gândit că nici tot aurul din lume nu poate valora cât acea minune care erau piciorele. Niciodată nu-i mulțumisem Domnului, deși avusesem două picioare frumoase și sănătoase... Acum, uitându-mă la piciorele mele negre și arse, fu prima oară când i-am mulțumit Domnului pentru că le mai aveam încă: "Doamne, îți mulțumesc pentru picioarele mele și te rog să-mi dai harul de a mi le lăsa pentru ca să pot merge. Te rog, Doamne, lasă-mi picioarele!"...

Imediat am început să le simt și de vineri până luni, când au venit medicii, s-au schimbat la culoare: erau roz și circulația se reluase. Uluiți, mă pipăiau și nu voiau să creadă. Le-am spus: "Domnilor doctori, picioarele mă dor foarte tare, dar cred că nu există pe lume persoană mai fericită decât mine simțind această durere!"

Medicul de la etajul 7 mi-a spus că niciodată, în timpul serviciului său de 38 de ani, nu văzuse un caz similar.

Celelalte două miracole pe care mi le-a făcut Domnul au fost sânul și ovarele. Medicul îmi spusese că nu voi mai putea avea copii. Într-un fel, am

fost mulțumită gândind că Domnul îmi dăduse un mijloc natural pentru a nu mai rămâne însărcinată. Dar după un an și jumătate am văzut că sânul meu începea să crească, să se umfle și să se formeze din nou. Am rămas încântată, iar când m-am dus la medic, am aflat că așteptam un bebeluș... Iar cu acest sân am alăptat-o pe fiica mea!!!

La Dumnezeu nimic nu este imposibil!

ÎNCHIEIERE

Domnul să vă binecuvânteze pe toți! Slavă lui Dumnezeu, slavă Domnului Nostru Isus Cristos! Dumnezeu să vă binecuvânteze!

V-o prezint pe fiica mea. Aceasta este copilul miracolului. Este fiica pe care Dumnezeu mi-a dat-o după ce am avut ovarele arse. Ceea ce pentru medici era imposibil de crezut...

Dar **la Dumnezeu, nimic nu este imposibil**!!

Iat-o aici, se numește Maria Jose.

* * *

Doctorița **Gloria Polo** trăiește și acum în Columbia, și continuă să-și exercite profesia de medic stomatolog pe care o exercita și înainte de accident. A rămas cu cicatrici enorme, dar duce o viață normală; diferența este că acum este o femeie cu multă credință!

Călătorește mult pentru a da mărturia sa miilor de persoane care vin să o asculte, împlinind astfel misiunea pe care i-a încredințat-o Dumnezeu (are autorizația Bisericii pentru a o face).

Aceasta este traducerea unui CD cu înregistrarea mărturiei pe care a dat-o într-o biserică din Caracas - Venezuela, în ziua de 5 mai 2005. A fost tradusă din limba spaniolă.

Totul e adevărat.

Pentru alte informații se poate vizita situl de pe Internet cu toate informațiile, în limba spaniolă: www.soldadoseucaristicos.yahoo.com

sau **www.gloriapolo.com**